

2. Η ετήσια συνάντηση

αταφτάνουν συνεχώς νέα κορίτσια και αγόρια στο αρχηγείο των Μικρών Επαναστατών στα Χανιά, εκείνο το πρωινό του Σαββάτου 30 Ιουνίου 2007. Όλα είναι γεμάτα ζωντάνια, χαρά και χαμόγελο!

Όσα παιδιά έρχονται για πρώτη φορά στο αρχηγείο τους, δεν μπορούν να κρύψουν το θαυμασμό τους! Ψηλά στην πλαγιά του λόφου, το κτήριο μοιάζει αληθινό παλάτι που συμμετέχει κι αυτό στο παραμύθι των παιδιών. Οι εξωτερικοί του χώροι είναι ένας μικρός παράδεισος. Τα δεντράκια και τα λουλούδια γεμίζουν με το άρωμά τους την ατμόσφαιρα και τα παιδιά που καταφτάνουν, δεν μπορούν να αντισταθούν. Εισπνέουν βαθιά μέσα τους αυτές τις θεϊκές οσμές!

Αλλά το παλάτι τους, ούτε από μέσα υστερεί σε τίποτα! Δαντελωτές κουρτίνες στα παράθυρα, δερμάτινα καθίσματα, μαρμάρινα τραπέζια κάθε χρωματισμού, ξύλινες επενδύσεις σε διάφορα σημεία των τοίχων, εντυπωσιακές κολώνες, μάρμαρα και μωσαϊκά στο πάτωμα και άλλα πολλά! Όλα σε μια μοναδική και πρωτότυπη σύνθεση. Χωρίς πραγματικά να το έχουν συνειδητοποιήσει, δυο χρόνια τώρα τα παιδιά είχαν φτιάξει μόνα τους, ένα τέλειο αρχιτεκτονικό έργο τέχνης! Ένα αριστούργημα, με αρχιτέκτονες τη φαντασία τους και τον ενθουσιασμό τους!

Σε λίγη ώρα, εν μέσω μεγάλου ενθουσιασμού και ατέλειωτων χειροκροτημάτων, η συγκέντρωση των Μικρών Επαναστατών αρχίζει. Οι αρχηγοί κάθονται σε τραπέζια της σκηνής και ο Πέτρος ήδη έχει αρχίσει να μιλά.

«...Τρεις είναι οι τομείς που θα συζητήσουμε σήμερα. Τους ξέρουμε όλοι. Ο πρώτος είναι ο τομέας Αρχών και Οργάνωσης της ομάδας μας. Θα μας μιλήσει γι' αυτόν η Αναστασία. Ο δεύτερος τομέας είναι αυτός των Οικονομικών. Όπως ξέρετε, ο Θανάσης είναι υπεύθυνος γι' αυτόν και θα μας κάνει σε λίγο την αναφορά του. Και τέλος είναι και ο τομέας Δράσεων και θα μας μιλήσει ο Γιάννης γι' αυτά τα θέματα, που είναι και ο

υπεύθυνος. Σε κάποια θέματα, θα γίνεται συζήτηση, ανταλλαγή απόψεων ή και ψηφοφορία. Στα ενδιάμεσα, θα κάνουμε και δυο διαλείμματα. Στο πρώτο θα παρακολουθήσουμε ένα χορευτικό. Όσοι είστε εδώ για πρώτη φορά και δεν έχετε κάνει την τελική μύηση, στο δεύτερο διάλειμμα θα ανεβούμε μαζί στην κορυφή του λόφου μας γι' αυτό».

«Και κάτι ακόμα τελευταίο από μένα», συνεχίζει ο Πέτρος «ξέρετε πόσα μέλη έχουμε γίνει φέτος;»

Μια απόλυτη ησυχία απλώνεται στην αίθουσα. Όλοι έχουν την αγωνία ν' ακούσουν.

«Πέρυσι τέτοιο καιρό ήμασταν χίλια τετρακόσια τριάντα τέσσερα μέλη. Φέτος, δηλαδή δύο χρόνια μετά την ίδρυση της ομάδας μας, οι Μικροί Επαναστάτες αριθμούν δεκαπέντε χιλιάδες εξακόσια εβδομήντα οχτώ μέλη!»

Η αίθουσα αρχίζει να τρέμει από την ένταση των χειροκροτημάτων και των σφυριγμάτων, ενώ και ο εμβατηριακός ήχος των Μικρών Επαναστατών, ένα εμψυχωτικό μουσικό ρεφρέν, παίζει δυνατά από τα μεγάφωνα! Από όλων τα στόματα, ακούγεται ασταμάτητα επί πέντε ολόκληρα λεπτά και με ακράτητο ενθουσιασμό το σύνθημα:

«Ζήτω οι Μικροί,...

Επα... ναα... στάτες!»

«Ζήτω οι Μικροί,...

Επα... ναα... στάτες!»

Η Αναστασία παίρνει το λόγο για τα θέματα Αρχών και Οργάνωσης. «Φίλοι μου, δε θέλω να σας κουράσω με πολλά. Μόνο ας επαναβεβαιώσουμε όλοι τις αρχές μας. Ποια είναι η πρώτη μας αρχή;»

«ΔΗΜΙΟΥΡΓΙΑ!» ξεφωνίζουν δυνατά όλα τα παιδιά της αίθουσας και μετά ξανά και ξανά! Παράλληλα ακούγεται και ο εμβατηριακός ήχος! Αυτή η απλή λέξη είναι και ο ύμνος τους. Είναι εξάλλου η κεντρική έννοια της ομάδας τους. Είναι όλα αποφασισμένα να δημιουργήσουν ένα δικό τους κόσμο!

«Και ποιο είναι το πιο δυνατό όπλο της ομάδας μας;» ρωτά η Αναστασία.

«ΕΝΟΤΗΤΑ!», ξεφωνίζει όλη η αίθουσα.

«Κανείς ας μη φύγει ποτέ από την ομάδα μας. Θα ήταν κρίμα. Δεν έχει συμβεί και ελπίζω ούτε στο μέλλον να συμβεί. Όσο και αν διαφωνεί κάποιος με κάποια θέματα, δεν είναι λόγος ν' αποχωρήσει. Επίσης δε χωράει μέσα στην ομάδα μας η ζήλια που θα ήταν και αυτός ίσως ένας λόγος να φύγει κάποιος. Αν ζηλεύει κάποιος την αρχηγία του Πέτρου ή τον αρχηγό σε κάποια αεροφωλιά μας ή οποιονδήποτε άλλον τυχαίνει να έχει κάποιο αξίωμα στην ομάδα μας, τότε έχουμε πει ότι πρέπει να διώχνει από το μυαλό του αμέσως αυτές τις δηλητηριώδεις σκέψεις.

Κανείς ας μην κυνηγάει τα αξιώματα αλλά να βοηθάει την ομάδα από οποιαδήποτε θέση, χωρίς να υπερηφανεύεται για τίποτα. Ούτε για κάποια ιδέα που είχε και πραγματοποιήσει, ούτε για κάποιο αξίωμα που κατέχει. Θέλω λοιπόν να καταλήξω στην επόμενη βασική μας αρχή. Δηλαδή να μην είμαστε εγωιστές».

Εκείνη τη στιγμή ο Πέτρος κάνει ηθελημένα ένα πέσιμο από την καρέκλα του! Η καρέκλα με τον Πέτρο πέφτουν μαζί κάτω και όλη η αίθουσα σκάει στα γέλια!

Η Αναστασία γελά ακόμα, καθώς συνεχίζει να μιλά:

«Θέλω να πιστεύω ότι όλοι μας εδώ δεν καπνίζουμε ποτέ!»

«ΠΟΤΕ!» βροντοφωνάζει όλη η αίθουσα.

«Επίσης θέλω να πιστεύω ότι κανείς εδώ δεν παίζει ποτέ τυχερά παιχνίδια!»

«ΠΟΤΕ!»

«Το τρίτο σημείο της τριπλής υπόσχεσης του όρκου μας, νομίζω δε χρειάζεται ερώτηση», συνεχίζει η Αναστασία. «Τα δεκαπέντε χιλιάδες μέλη που γίναμε φέτος, αποδεικνύει ότι τηρήθηκε!»

Όλη η αίθουσα αρχίζει πάλι τα προηγούμενα ασταμάτητα συνθήματα. Σε λίγο η Αναστασία συνεχίζει:

«Ας πω επίσης εδώ ότι τις προάλλες αποφασίσαμε να υιοθετήσουμε για τυχερό αριθμό της ομάδας μας το εφτά».

Πέφτει ένα δυνατό χειροκρότημα και η αίθουσα αρχίζει να φωνάζει το σύνθημα:

«Εεεφτά, εεεφτά, εεεφτά...»

Ο αριθμός εφτά φαίνεται να έχει δώσει λίγη από τη μαγική του δύναμη στην ομάδα των Μικρών Επαναστατών, καθώς όλοι γνώριζαν ότι οι πρωτεργάτες της ιστορίας τους ήταν εβδομήντα εφτά!

Η ομάδα των Μικρών Επαναστατών αντιμετώπιζε αποφασιστικά οποιοδήποτε θέμα! Ακόμα και του έρωτα! Τώρα και κάτι μήνες, τα μεγαλύτερα παιδιά είχαν προσπαθήσει με πάρα πολλές ιδέες τους, να καλυφθούν σ' αυτό το σημαντικό θέμα. Επινούσαν διάφορα ερωτικά παιχνίδια όπου πολλά αγόρια και κορίτσια έρχονταν σε συναισθηματική επαφή μεταξύ τους διασκεδάζοντας αφάνταστα! Όμως πάντα κάποιοι έμεναν παραπονεμένοι.

«Νομίζω, ας αφήσουμε το χρόνο να δείξει», λέει η Αναστασία. «Διοργανώνουμε τακτικά, όπως ξέρετε, τα ερωτικά παιχνίδια και αυτά είναι η κύρια απάντησή μας σ' αυτό το ζήτημα. Προσωπικά προτείνω ν' αφήσουμε έτσι την κατάσταση. Ας εμπλουτίσουμε τις εμπειρίες μας με τα παιχνίδια, ας αφήσουμε το θέμα να κυλήσει μόνο του και μην προγραμματίζουμε τον έρωτα. Είναι η αγάπη και τα συναισθήματα κάτι που μετριέται; Κάτι που υπολογίζεται και επιλύεται σαν μαθηματικό πρόβλημα; Όσο κι αν επιθυμούμε όλοι μια ονειρική λύση για όλους, φαίνεται ότι δεν μπορούμε να το κατορθώσουμε. Το θέμα έχει μεγαλύτερο βάθος απ' οτιδήποτε λέμε και κάνουμε εμείς εδώ. Η προσωπική μου άποψη είναι ότι στην ειδική περίπτωση που κάποιος είναι ερωτευμένος, πρέπει να το λέει ξεκάθαρα στο άτομο για το οποίο ενδιαφέρεται».

Εκείνη τη στιγμή ο Γιάννης σηκώνεται απ' το διπλανό τραπέζι της σκηνής και πλησιάζει την Αναστασία.

«Αναστασία, σ' έχω ερωτευτεί. Σε θέλω πολύ. Με θες και συ;»

Η Αναστασία έχει μείνει κόκαλο να κοιτάζει στα μάτια το Γιάννη, ενώ η αίθουσα έχει σκάσει στα γέλια. Ο Γιάννης όμως δε γελά!

Ή ώρα είναι περίπου έντεκα το πρωί. Η συγκέντρωση των παιδιών βρίσκεται σε πλήρη εξέλιξη. Κάτι συμβαίνει στην είσοδο του αρχηγείου των Μικρών Επαναστατών. Ή αλλιώς στην είσοδο του κτηρίου του Συλλόγου Νέων.

«Μα σας ξαναλέμε, κύριε. Δεν μπορείτε να μπειτε!»

«Δε μου λες, μικρέ, θες να τα πάρω στο κρανίο; Ξέρεις ποιος είμαι; Είμαι αστυνομικός. Ορίστε κι η ταυτότητά μου».

«Μας συγχωρείτε, κύριε αστυνόμε, αλλά πάλι δεν μπορούμε να σας

αφήσουμε να περάσετε. Τέτοιος είναι ο κανονισμός μας. Μόνο οι νέοι του συλλόγου μπορούν να περάσουν σήμερα στο χώρο».

Ο αστυνόμος Διονύσης χάνει την ψυχραιμία του. Φανερά εκνευρισμένος γυρνά να φύγει. Ξαναγυρνά όμως. Δεν είναι δυνατόν δυο παλιόπαιδα εκεί να του φράζουν την είσοδο. Μια σκέψη του περνά απ' το μυαλό.

«Λοιπόν, αφού επιμένετε να μου φράζετε την πόρτα, θέλετε να σας πω ποιος μ' έχει διατάξει να έρθω εδώ; Ο διοικητής αστυνομίας του Νομού. Αν θέλετε, πάρτε τον και τηλέφωνο να τον ρωτήσετε. Ορίστε και το κινητό του», μπλοφάρει ο Διονύσης δίνοντας το τηλέφωνο του προϊσταμένου του. «Γνωρίζει ο διοικητής για την ετήσια συγκέντρωσή σας και απλώς μ' έστειλε σαν μια διακριτική προστατευτική παρουσία. Έτσι για περισσότερη ασφάλειά σας, καταλάβετε;»

Τα δυο παιδιά κοιτάζονται μεταξύ τους μ' ένα αδιόρατο ανήσυχο χαμόγελο. Το ένα απ' τα δύο απαντά:

«Κύριε αστυνόμε. Σας το λέμε για τελευταία φορά. Δεν μπορείτε να μπείτε σήμερα στο χώρο. Είναι συγκέντρωση νέων και κανείς μεγάλος δεν μπορεί να παρευρίσκεται. Κι ο πρωθυπουργός να ερχόταν, θα έμενε απέξω. Ευχαριστούμε για τη διάθεση της αστυνομίας να μας βοηθήσει, αλλά δεν τη θέλουμε».

Ο αστυνόμος μένει άλαλος. Δεν το περίμενε κάτι τέτοιο. Δεν μπορεί να δεχθεί τέτοια ταπείνωση. Ο γιος του είναι εκεί μέσα και αυτός να μην μπορεί να μπει. Τι λένε μέσα; Συμμετείχε κι ο δικός του στις διαβολοδουλειές του ψευτοσυνλόγου νέων; Του φράζουν την πόρτα; Ποιου; Αυτού που όλοι τον σέβονταν στα Χανιά. Πρώτη φορά του συμβαίνει τέτοιο ρεζιλίκι. Κάνει ν' απαντήσει με βρισιές, αλλά συγκρατείται. Επίσης κάνει να σπρώξει βίαια πίσω τα παιδιά και να μπει με το ζόρι μέσα, αλλά πάλι συγκρατείται. Ίσως εκθέσει με τη συμπεριφορά του το γιο του, που είναι μέσα. Μαζεύει όση αυτοκυριαρχία του έχει απομείνει και λέει φεύγοντας:

«Καλά. Θα τα ξαναπούμε!»

Από τις πλαϊνές μεριές του κτηρίου, αρκετά παράθυρα είναι ανοιχτά ώστε να μπαίνει δροσερός αέρας στην αίθουσα που συνεδριάζουν τα παιδιά. Όμως ο αστυνόμος Διονύσης δεν τα είδε ώστε να έριχνε ίσως μια ματιά μέσα.

Σε κάθε περίπτωση, ο αστυνόμος Διονύσης τώρα πλέον σιγουρεύεται για τις υποψίες του. Δε χωρούσε αμφιβολία. Τα παιδιά εκεί μέσα κάτι σκαρώνουν! Κι αυτό που του την έδινε ήταν ότι κι ο γιος του ο Τάσος ήταν εκεί μέσα στη σφηκοφωλιά. Τόσο εκνευρισμένος είναι, που φαντάζεται να πιάνει το γιο του απ' το λαιμό το βράδυ.

"Ρε παλιόπαιδο, πες μου αμέσως τι σκαρώνετε εκεί μέσα. Το ξέρεις ότι δε μου επέτρεψαν στην είσοδο να μπω; Ποιου; Εμένα! Που όλοι στα Χανιά στέκονται προσοχή όταν περνώ. Για να μην πω σουζα. Τι έχεις να πεις για το ρεζίλι που έκαναν οι φίλοι σου στον πατέρα σου;"

Σκέφτεται πιο ψύχραιμα όμως. Ίσως κατόρθωνε να μάθει με άλλο τρόπο περισσότερα. Να ψάχνει τακτικά τα συρτάρια του γιου του. Να γνωρίζει ακριβώς το πρόγραμμά του. Πότε βγαίνει, με ποιους βγαίνει και πού πάει. Άραγε να του έβαζε και κοριό σε κανένα ρούχο του για να τον κρυφακούει όταν θα είναι με τους φίλους του; Χρησιμοποιούσαν τέτοιους κοριούς στην αστυνομία και μπορούσε εύκολα να προμηθευτεί έναν. Μπα όχι, δεν είχε υπομονή. Θα τον έπιανε από το λαιμό το γιο του το βράδυ να τα ξεράσει όλα αμέσως!

Κουνάει απελπισμένος το κεφάλι του.

«Βρε που φτάσαμε. Απίστευτο!» μονολογεί.

Το πρώτο μέρος της συνέλευσης, αυτό περί Αρχών και Οργάνωσης έχει τελειώσει. Στο πρώτο διάλειμμα, έχει οριστεί να παρακολουθήσουν ένα χορευτικό από δέκα κορίτσια της ομάδας τους απ' τη Θεσσαλονίκη. Η μουσική παίζει δυνατά. Τα κορίτσια χορεύουν ήδη δέκα λεπτά ασταμάτητα. Εκστατικά, ρυθμικά και απόλυτα συντονισμένα. Τα λόγια και το ρεφρέν του τραγουδιού είναι αυτοσχέδια:

Ονειρική δημιουργία
μία ουράνια ευτυχία
μαγευτική δημιουργία
ανεπανάληπτη ευτυχία!

Μετά το ρεφρέν μόνο μουσική. Τα κορίτσια στριφογυρίζουν εκστατικά. Φορούν μαύρα στενά παντελόνια και πολύχρωμες μπλούζες. Οι κινήσεις των κοριτσιών μαγνητίζουν το βλέμμα. Αυτή η

σύνθεση χορού, μουσικής, τραγουδιού είναι πράγματι ένα κομμάτι από τον παράδεισο. Όλα τα παιδιά κοιτούν μαγεμένα. Τον χορό των κοριτσιών, τον φωτίζουν τα δέκα ευτυχισμένα χαμόγελά τους, οι ζαλιστικές στροφές τους και οι χαριτωμένες κινήσεις των χεριών τους.

Η μουσική δυναμώνει σε ένταση κι ο ρυθμός επιταχύνεται. Η έκσταση κορυφώνεται. Το μπαλέτο ακούραστο στριφογυρίζει. Όλη η αίθουσα χειροκροτεί στο ρυθμό τους. Κάθε κορίτσι έχει αναπτύξει μια τρομακτική περιστροφική κίνηση όπως οι χορεύτριες του πάγου!

Μια ξαφνική αλλαγή στη μουσική και τα κορίτσια τινάζονται πάνω. Ενώνουν τα δεξιά χέρια τους όλα μαζί, σε σχήμα κώνου και μένουν ακίνητα ακριβώς τη στιγμή που τερματίζει και η μουσική. Κάθε κοπέλα κρατά τώρα ψηλά στο αριστερό της χέρι από μια σφενδόνα!

Το χειροκρότημα είναι ατέλειωτο, καθώς τα παιδιά έχουν ενθουσιαστεί από την πανέμορφη αυτή παρουσίαση.

Μετά το χειροκρότημα, μια κοπέλα του μπαλέτου προχωρά δύο βήματα μπροστά.

«Η παρουσίασή μας αυτή αφιερώνεται σε όλους εσάς. Στους Μικρούς Επαναστάτες. Από σας εμπνευστήκαμε!»

Ένα ενθουσιώδες χειροκρότημα ακολουθεί τα λόγια της.

Καθώς τα δέκα κορίτσια του μπαλέτου πίνουν τους φρέσκους χυμούς, που έτρεξε να προσφέρει ο Μάκης, η συνεδρίαση των παιδιών μπαίνει στη νέα της φάση.

Ο Θανάσης έχει πάρει το λόγο για τα οικονομικά.

«Όπως όλοι γνωρίζουμε, τα οικονομικά μας θέματα πάνε πολύ καλά. Θα αναλύσω σε λίγο ακριβώς και με λεπτομέρειες τον ισολογισμό εσόδων εξόδων.

Πριν όμως, ήθελα να τονίσω εδώ και να το συνειδητοποιήσουμε όλοι μας, την τεράστια ευθύνη μας για τη χρήση όλων αυτών των χρημάτων. Δε νομίζω να είχαμε ξανά παρόμοια παραδείγματα όπου νέα παιδιά σαν και μας, είχαν να διαχειριστούν ένα τόσο μεγάλο χρηματικό ποσό. Πόσο ώριμοι είμαστε στο να φερθούμε συνετά; Πώς πρέπει να χρησιμοποιήσουμε αυτήν τη δύναμη χρήματος;

Γιατί είναι σίγουρο ότι πρόκειται για μια τεράστια δύναμη. Μιλάμε για ποσά εκατομμυρίων ευρώ! Έχουν πέσει πολλές ιδέες στο τραπέζι και

εδώ ακριβώς πρέπει να γίνει ένα ξεκαθάρισμα. Για παράδειγμα, το να αγοράσουμε για όλα τα αγόρια μια δερμάτινη μπάλα και για όλα τα κορίτσια μια κορδέλα μαλλιών, όπως πρότεινε κάποιος, μάλλον πρόκειται για ιδέα που πρέπει να την απορρίψουμε.

Από αυτή τη στιγμή η ομάδα μας διαθέτει λοιπόν ένα ακόμα πολύ γερό όπλο, πέρα από τη δυνατή μας νεανική ορμή, την ισχυρή μας θέληση για δημιουργία και την ενότητά μας. Το όπλο του χρήματος. Και θα πρέπει να χρησιμοποιήσουμε κι αυτό το όπλο στη μάχη μας. Και τελειώνω αυτή τη μικρή εισαγωγή λέγοντας ότι πρέπει να αποφύγουμε τον πειρασμό να σταματήσουμε τις δράσεις μας και να ενσωματωθούμε, σαν μια ισχυρή οικονομική ομάδα, στο υπάρχον οικονομικό σύστημα. Όχι!

Είναι πολλοί αυτοί που όταν βουλευτούν οι ίδιοι οικονομικά, ξαφνικά χάνουν τον αρχικό ιδεαλισμό τους και ερωτοτροπούν με το σύστημα. Με το κατεστημένο, που είναι γεμάτο με μια μπόχα χρήματος και φιλαργυρίας. Μια μπόχα που κινδυνεύει να πνίξει κάθε άλλη μυρωδιά. Για μυρίστε ένα χαρτονόμισμα κι ένα λουλούδι. Τι θα προτιμήσουμε εμείς;»

«Το λουλούδι!!!!!!» απαντά η αίθουσα με ένα συρτό βουητό.

«Εμείς, το χρήμα που αντλήσαμε απ' το σύστημα, θα το χρησιμοποιήσουμε για να γκρεμίσουμε το σύστημα!» συνεχίζει ο Θανάσης κι ο ενθουσιασμός στη φωνή του ξεσηκώνει δυνατά χειροκροτήματα.

Ήταν σαφείς οι στόχοι της ομάδας σε όλους. Μια βασική αρνητική αξία του κατεστημένου ήταν το χρήμα. Για την ακρίβεια η απληστία για χρήμα. Θα χτυπούσαν αυτήν την αξία. Δεν υπήρχε περιθώριο συμβιβασμού! Ήταν γι' αυτά η αιτία μύριων κακών, μεταξύ των οποίων η βάνausη καταστροφή, εκμετάλλευση και ασέβεια προς το ζωογόνο φυσικό περιβάλλον.

«Λοιπόν», ξεκινά ο Θανάσης, «τα κύρια έσοδα, όπως γνωρίζουμε, είναι η εισφορά κάθε Μικρού Επαναστάτη με τριάντα ευρώ το μήνα. Τη χρονιά που πέρασε, μαζεύτηκε λοιπόν το ποσό των 3.520.710€ από αυτές τις εισφορές».

Ένα βουητό με ελαφρά επιδοκιμαστικά σφυρίγματα ακούγεται στην αίθουσα.

«Το ποσό των τριάντα ευρώ το μήνα, είναι αρκετά μεγάλο και πρέπει εδώ να συγχαρούμε όλοι τους εαυτούς μας, που κατορθώνουμε να το εξοικονομούμε απ' το χαρτζιλίκι μας και να το προσφέρουμε στην ομάδα μας. Όμως το εξοικονομούμε ασκώντας τον εαυτό μας στη στέρηση και δυναμώνοντας έτσι τη θέληση του χαρακτήρα μας. Εξάλλου στερούμε αυτό το ποσό από το σύστημα, που με πονηριά και διαφημιστικό βομβαρδισμό, μας ζητά να του το δώσουμε. Δεν του κάνουμε τη χάρη, και τα διάφορα ψευτοκαταναλωτικά αγαθά του όχι μόνο δεν τ' αγοράζουμε αλλά ούτε που τα κοιτάμε! Αξίζουμε γι' αυτό συγχαρητήρια, παιδιά, γιατί είναι ένας καθημερινός άθλος του καθενός μας!»

Μετά από ένα πολύ δυνατό χειροκρότημα ο Θανάσης συνεχίζει:

«Και όπως είπαμε. Ας αφήσουμε τους γονείς μας να πιστεύουν ότι σπαταλάμε τα χρήματα που μας δίνουν. Δε χρειάζεται ν' ανοίξουμε συζήτηση με τους γονείς μας γι' αυτό, διότι ίσως αντιδράσουν».

Η αίθουσα απαντά με ένα καταφατικό βουητό.

«Πρέπει να ξέρετε ότι ελάχιστες είναι οι περιπτώσεις, που κάποιοι αδυνατούσαν να ανταπεξέλθουν σε αυτή μας την υποχρέωση. Περίπου τετρακόσιες είκοσι περιπτώσεις μελών, αλλά πάντα δικαιολογημένα λόγω πραγματικής οικονομικής ανέχειας της οικογένειάς τους. Πάντως η δράση των συγκεκριμένων παιδιών στην ομάδα μας, αντισταθμίζει, πιστεύω με το παραπάνω, αυτή την οικονομική δυσκολία τους.

Ας αναφερθώ τώρα με λεπτομέρειες στα έσοδά μας:

Έσοδα από περυσινό υπόλοιπο 380.000€. Έσοδα από φετινές εισφορές 3.520.710€. Έσοδα από κινηματογράφο 180.000€. Έσοδα ενοικίασης αίθουσας 82.000€. Έσοδα κατασκήνωσης 380.000€. Έσοδα τόκων 256.000€. Διάφορα άλλα έσοδα 14.000€. Σύνολο 4.820.710€

Πάμε στα έξοδα. Σύμφωνα με τις δράσεις που ψηφίστηκαν κατά τη διάρκεια της χρονιάς στα οπακ, τα έξοδά μας έχουν ως εξής:

Βελτιώσεις και τελειοποιήσεις στην οικοδομή μας εδώ του αρχηγείου 80.000€. Αγορά τριάντα στρεμμάτων δίπλα στο αρχηγείο 235.000€. Ανακαίνιση μονοκατοικίας που αγοράστηκε πέρυσι στα ανατολικά της Θεσσαλονίκης 70.000€. Αγορά οικοπέδου στη δυτική Θεσσαλονίκη με αρχικές εργασίες οικοδομής 200.000€. Ανακαίνιση μονοκατοικίας στην Εκάλη 80.000€. Αγορά οικοπέδου στο Δάσος

Χαϊδариου με αρχικές εργασίες οικοδομής 250.000€. Αγορά οικοπέδου στην ανατολική Αττική με αρχικές εργασίες οικοδομής 200.000€. Αγορά οικοπέδου στην Πάτρα με αρχικές εργασίες οικοδομής 260.000€. Αγορά οικοπέδου στα δυτικά της πόλης του Ηρακλείου και ανέγερση οικοδομής 250.000€. Αγορά οικοπέδου στο Βόλο και αρχικές εργασίες οικοδομής 230.000€. Αγορά οικοπέδου στα Ιωάννινα και αρχικές εργασίες οικοδομής 280.000€. Διάφορα άλλα έξοδα 150.000€. Σύνολο 2.285.000€.

Αγαπητοί φίλοι. Αν κάνετε την αφαίρεση εξόδων από τα έσοδα μένει ένα ποσό 2.535.710€. Το ποσό αυτό βρίσκεται κατατεθειμένο στους εξής λογαριασμούς...», και ο Θανάσης συνεχίζει να δίνει την οικονομική του αναφορά απαντώντας με ακρίβεια σε κάποιες ερωτήσεις.

Τίθεται για συζήτηση και ψήφιση αλλά απορρίπτεται με μεγάλη πλειοψηφία η πρόταση να μειωθεί η συνδρομή των τριάντα ευρώ το μήνα. Διατυπώθηκαν αντιρρήσεις από πάρα πολλούς. Όλα τα παιδιά, έκαναν με χαρά αυτή την κρυφή οικονομία προς χάριν της ομάδας τους. Ήξεραν καλά ότι κάθε ευρώ που θα κατόρθωναν να δώσουν στην ομάδα τους, θα το στερούσαν από το φιλάργυρο σύστημα. Η μερική αποχή εξάλλου από διάφορα αγαπημένα τους προϊόντα, όπως σουβλάκια, σοκολάτες, παγωτά ή ρούχα ήταν ένα είδος άσκησης και ενδυνάμωσης του χαρακτήρα τους.

Κάποιες ευφυείς ιδέες που πραγματοποιούνταν ήδη σε κάποιες αετοφωλιές, θα προσπαθούσαν να τις εφαρμόζουν μαζικότερα.

Μια ιδέα αφορούσε την αετοφωλιά της Πάτρας όπου η αρχηγός εκεί, η Μαρία, είχε πείσει σχεδόν όλα τα μέλη να φορούν ρούχα που τα ράβουν τα ίδια με δικές τους ραπτομηχανές και με δικά τους σχέδια πατρών. Το οικονομικό όφελος ήταν φανερό, καθώς το κόστος του ρούχου περιοριζόταν μόνο στην αγορά υφάσματος. Υπήρχε τεράστιο ενδιαφέρον από όλους, αλλά κυρίως απ' τα κορίτσια, να μάθουν να ράβουν μόνα τους ρούχα δικού τους σχεδιασμού! Η γνώση μεταφερόταν με απίστευτη ταχύτητα και δημιουργική χαρά. Έτσι, αποφασίστηκε η επέκταση της ιδέας σε όλες τις αετοφωλιές.

Μια άλλη ιδέα αφορούσε την αετοφωλιά στην Εκάλη της Αθήνας, όπου τα παιδιά της Α' Λυκείου έστησαν ένα είδος δικτυακού φροντιστηρίου κάθε απόγευμα. Κάποιοι καλοί μαθητές, ήταν πάντα

διαθέσιμοι μέσω οπακ για επεξηγήσεις ή ερωτήσεις πάνω στις ασκήσεις των μαθημάτων. Το εφάρμοζαν σιγά σιγά σε όλα τα μαθήματα και με όλο και μεγαλύτερη οργάνωση, ώστε πολλά παιδιά της ομάδας κατέληξαν να μην πηγαίνουν στα απογευματινά φροντιστήρια που τους έπαιρναν και χρόνο και χρήμα. Και εδώ αποφασίστηκε η πανελλαδική επέκταση της ιδέας σε όλα τα μέλη της ομάδας των Μικρών Επαναστατών από την επόμενη σχολική χρονιά.

Συζητήθηκαν κι άλλες ιδέες. Πολλές από αυτές ήταν γνωστές από τις συζητήσεις στα οπακ. Σήμερα γινόταν ένα είδος επίσημης αποδοχής τους. Είχε πολύ μεγαλύτερο κύρος η σημερινή ετήσια συνάντησή τους, σε σύγκριση με το κύρος των συζητήσεων στα οπακ.

Ένα σημαντικό θέμα, που επίσης θίχθηκε, ήταν αυτό των δικύκλων και πολλά παιδιά ζητούσαν επίμονα να επεκταθεί η ιδέα με τα ποδήλατα και στις μοτοσυκλέτες ή σε μεγαλύτερου κυβισμού μηχανές. Ή ακόμα να μάθουν να συναρμολογούν μηχανές, αγοράζοντας μόνο τα εξαρτήματα. Οι ιδέες σ' αυτό το θέμα έπεφταν βροχή!

«Σε βλέπω, Πέτρο, να φιγουράρεις πάλι σε διαφημιστικό σποτάκι, αλλά τώρα με μια χιλιάρα μηχανή», λέει σιγανά και γελώντας ο Μάκης στο Πέτρο ενώ η συζήτηση συνεχιζόταν.

Στο τέλος της συζήτησης για τα οικονομικά, ο Πέτρος παίρνει το λόγο χαμογελώντας.

«Αγαπητοί φίλοι μου. Τα οικονομικά μας πηγαίνουν πάρα πολύ καλά όπως μπορώ κι εγώ να σας διαβεβαιώσω. Όμως, μήπως με τα πολλά λεφτά γίνουμε κι εμείς φιλάργυροι;»

Πολλά χαμόγελα απαντούν.

«Πρέπει, φίλοι μου, να διακρίνουμε τη δύναμη του χρήματος. Πράττει σωστά αυτός που την χρησιμοποιεί συνετά για την επίτευξη ενός ευγενικού σκοπού. Πράττει εσφαλμένα εκείνος που την χρησιμοποιεί για την ικανοποίηση εγωιστικών σκοπών».

Ο Πέτρος κάνει μια παύση και συνεχίζει:

«Πρέπει όλοι μας εδώ, να είμαστε πεπεισμένοι ότι ανήκουμε στην πρώτη περίπτωση. Η πίστη μας στη δημιουργική δράση μας, μας κάνει να διοχετεύουμε σ' αυτήν την κατεύθυνση τα χρήματά μας. Οι αετοφωλιές μας σε όλη την Ελλάδα είναι, πιστεύω, μια σωστή

επένδυση. Είναι οι γερές ρίζες της επαναστατικής μας ομάδας στη μεγάλη μητέρα Γη. Σε όλα αυτά τα χτίσματα, αγαπητοί μου φίλοι, συναντηθήκαμε και θα συναντιόμαστε, μοιραστήκαμε και θα μοιραζόμαστε την ευτυχία μας, τις ιδέες και σκέψεις μας και θα εργαστούμε γι' αυτές, νοιώσαμε πολύ κοντά ο ένας τον άλλο και πετύχαμε, πιστεύω, πράγματα αδιανόητα σε όλους πριν δύο χρόνια. Τέλος, θέλω να σας διαβεβαιώσω για την αξία του Θανάση που έχει αναλάβει την ευθύνη της διαχείρισης των χρημάτων μας. Σας εγγυώμαι ότι είναι και ικανός και απόλυτα έντιμος».

Ακριβώς εκείνη τη στιγμή, ο Θανάσης έχει πλησιάσει από πίσω τον Πέτρο και έβαζε το χέρι του σε μια τσέπη του Πέτρου κάνοντας πως τον κλέβει. Η αίθουσα σκάει στα γέλια.

Είναι τρεις το απόγευμα κι ο ήλιος είναι ψηλά. Παρακολουθεί με ιδιαίτερο ενδιαφέρον, ένα συγκεκριμένο σημείο της γης. Τον λόφο της Αλεπούς στα νότια της πόλης των Χανίων. Περίπου τετρακόσια παιδιά ανεβαίνουν με ενθουσιασμό προς την κορυφή αυτού του λόφου ενώ τα υπόλοιπα έχουν μείνει στο αρχηγείο.

«Μα καλά, δεκαπέντε χιλιάδες είπε ο Πέτρος ότι είμαστε;» ρωτά κάποιος.

«Δεκαπέντε χιλιάδες εξακόσια εβδομήντα οχτώ είπε. Το θυμάμαι ακριβώς το νούμερο».

«Δηλαδή αφού κάθε χρονιά δεκαπλασιαζόμαστε, του χρόνου θα είμαστε εκατό πενήντα χιλιάδες μέλη;»

«Τι να πω; Έτσι φαίνεται! Να δούμε που θα βγει αυτή η ιστορία. Πάντως έχει μάλλον πολύ ενδιαφέρον η συνέχεια».

Ο Πέτρος κι ο Μάκης περπατούν μαζί μέσα στο πλήθος των παιδιών. Νοιώθουν περίεργα συναισθήματα. Ο Πέτρος επίτηδες είχε μείνει πίσω από την Κωνσταντίνα, για να την έχει μπροστά του και να την παρατηρεί. Η καρδιά του είναι αρκετά αναμμένη. Ξαφνικά ακούει δίπλα του μια κορισίστικη φωνή.

«Γεια σου, Πέτρο».

Ο Πέτρος γυρίζει ξαφνιασμένος. Για κάποια δευτερόλεπτα κοιτάζει αμήχανα το κορίτσι που του μίλησε. Μετά το αναγνωρίζει.

«Αα, τι κάνεις Δέσποινα; Εσύ είσαι;»

Το κορίτσι κοιτάζει κατάματα τον Πέτρο.

«Όπως βλέπεις, ναι».

«Δεν ήξερα ότι έχεις προσχωρήσει στην ομάδα μας».

«Να. Ξέρεις, τώρα τελευταία με είχε μυήσει ένας φίλος σας στην Αθήνα. Ο αρχηγός της αετοφωλιάς στο Χαϊδάρι, ο Γιάννης».

«Πολύ καλά έκανε. Χαίρομαι πολύ, Δέσποινα, που θα ανήκεις στην ομάδα μας».

Λίγο μόνο είχε αλλάξει η Δέσποινα. Είχε ψηλώσει, επίσης είχε λίγο μακρύτερα τα μαλλιά της, αλλά το πρόσωπο και τα μάτια ήταν τα ίδια.

«Είναι πολύ ωραία εδώ στην Κρήτη. Δεν έχω ξανάρθει».

«Ναι, ωραία είναι εδώ».

«Έλα κι εσύ καμιά φορά Αθήνα. Αν θες, θα σε φιλοξενήσω».

«Θα δω. Κάτσε να δούμε τώρα τι θα γίνει με την ομάδα μας. Δεν ξέρεις τι ανάμικτα συναισθήματα νοιώθω τελευταία. Ευθύνη, φόβος, ενθουσιασμός...»

Η Δέσποινα τον ακούει με ενδιαφέρον. Τότε που τον πρωτοείδε πριν δυο χρόνια, της είχε κάνει την καλύτερη εντύπωση. Και τώρα νοιώθει να τον ερωτεύεται σιγά σιγά. Πόσο θα ήθελε αυτό το αγόρι στην αγκαλιά της. Την εντυπωσιάζει ο δυναμισμός του, η εξυπνάδα του, καθώς όλα αυτά συνοδεύονταν από πολύ όμορφα εξωτερικά χαρακτηριστικά.

«Για πες μου, Δέσποινα. Τι κάνει ο μπαμπάς σου;»

«Είναι πολύ καλά και σου στέλνει χαιρετίσματα».

«Να του πεις το ίδιο κι από μένα. Ξέρεις, ο μπαμπάς σου είναι πολύ συμπαθητικός άνθρωπος. Νομίζω ότι έχει μείνει παιδί. Θα τον γράψουμε κι αυτόν στο σύλλογό μας».

Η Δέσποινα γελά.

«Με είχε πάρει προχτές τηλέφωνο», συνεχίζει ο Πέτρος, «διότι λήγει σ' ένα μήνα περίπου το διαφημιστικό συμβόλαιο που είχαμε υπογράψει. Μου έλεγε να το ανανεώσουμε, με κάποιες αλλαγές όμως, λέει, επειδή δεν τον συμφέρει».

«Αχ, αυτός ο μπαμπάς. Καλός είναι, αλλά στο μυαλό του, πάντα έχει το χρήμα. Θες να τον πείσω εγώ για όποια συμφωνία θες; Δε μου χαλάει χατίρι».

Ο Πέτρος χαμογελά.

Κάπως τελευταίοι έχουν μείνει η Αναστασία κι ο Γιάννης.

«Μα καλά, τι ήταν αυτό, βρε Γιάννη, προηγουμένως;» λέει νευριασμένη η Αναστασία στο Γιάννη. «Έτσι που σκέφτομαι τη φάση, δεν μπορώ να την ξεχάσω!»

«Αναστασία, φέρθηκα κάπως αυθόρμητα, γιατί νόμισα ότι θα το εκτιμήσεις. Στ' αλήθεια σ' αγαπώ. Σε θέλω πάρα πολύ. Να, τώρα σ' το λέω κι όπως βλέπεις δεν ακούει κανείς».

Ο Γιάννης προχωρά κοιτάζοντας δίπλα του την Αναστασία, αυτό το όμορφο και δυναμικό κορίτσι που εδώ και πολύ καιρό το είχε ερωτευτεί. Αλλά ο κρυφός έρωτάς του, εξερράγη κάπως ανώμαλα.

«Πίστεψέ με, Αναστασία, δεν ήταν αστείο. Δεν ήθελα να γελάσουν τα παιδιά».

«Εσύ μπορεί να μην ήθελες να γελάσουν, αλλά αυτά γέλασαν με την ψυχή τους».

«Εσύ δεν είπες να είμαστε έτσι και να εκδηλώνουμε την επιθυμία μας στα ίσια;»

«Εε ναι, αλλά...»

Η Αναστασία κοιτάζει το Γιάννη στα θλιμμένα μάτια του. Νοιώθει γι' αυτόν μια μεγάλη συμπάθεια να της ανεβαίνει εκείνη τη στιγμή στην ψυχή. Σταματά να μιλά και δε συνεχίζει. Δε θέλει να στενοχωρήσει άλλο το Γιάννη. Κατά βάθος ήταν πολύ καλός. Κι αν φέρθηκε έτσι που φέρθηκε, αυτή το προκάλεσε στο κάτω κάτω.

«Καλά. Ίσως κι εγώ να φταίω λίγο σ' αυτό που έγινε. Γιάννη είσαι ένα πολύ καλό παιδί. Όμως για την αγάπη που λες, μήπως είμαστε ακόμα μικροί;»

Τα τριακόσια περίπου από τα τετρακόσια παιδιά που ανέβαιναν προς την κορυφή, θα κάνουν σήμερα την τελική μύησή τους στην ομάδα των Μικρών Επαναστατών, παρουσία του αρχηγού τους, αλλά και άλλων παλαιότερων μελών. Ανάμικτα συναισθήματα τα διακατέχουν. Ξέρουν ότι σήμερα θα ανανεώσουν την αφοσίωσή τους στις αρχές της ομάδας τους και θα γίνουν πλέον γνώστες όλων των θεμάτων που την αφορούν.

Ποτέ μέχρι τότε, δεν είχε σπάσει αυτός ο δεσμός ειλικρίνειας, που

είχε δημιουργηθεί μεταξύ των νέων αυτών παιδιών. Ποτέ μέχρι τότε, δεν είχε διανοηθεί κάποιος να διαταράξει τις σχέσεις ή την ενότητα της ομάδας. Μέσα σε ένα πνεύμα ενθουσιασμού και ενεργητικότητας, όλα τα παιδιά ήταν σε ομόνοια και εκπλήρωναν αξιοθαύμαστα τις επιταγές του πρώτου τους όρκου, να μην υπερηφανεύονται εγωιστικά για τίποτα και να μην περιφρονούν κάποιο άλλο μέλος. Όλα αισθάνονταν περήφανα να ανήκουν σ' αυτήν την εκρηκτική ομάδα και το συνωμοτικό πνεύμα που καλλιεργούσαν τα ίδια τα παιδιά, τα συνάρπαζε. Οι διάφορες τελετές, τα διάφορα σύμβολα, οι αρχές τους και όλα τα σχετικά, ήταν όλα δικής τους επινόησης!

Φτάνοντας στην κορυφή του λόφου της Αλεπούς όλοι παίρνουν θέση στραμμένοι στον ήλιο, όπως στον αρχικό όρκο. Ακολουθεί σιγή. Πρέπει όλοι να στοχαστούν για τη μέχρι στιγμής πορεία τους. Για τη δική τους προσωπική δράση, αλλά και για την κοινή δράση της ομάδας τους.

Ο Πέτρος παίρνει σε λίγο το λόγο.

«Φίλοι μας, αγαπητά νέα μέλη. Ήρθε η ώρα να ολοκληρώσετε την είσοδό σας στην ομάδα των Μικρών Επαναστατών. Βλέπετε όλοι τον τεράστιο βράχο δίπλα μου;»

Όλα τα βλέμματα στρέφονται εκεί που δείχνει ο Πέτρος. Ένας γιγάντιος βράχος χωμένος βαθιά στη γη προεξέχει επιβλητικά προς τον ουρανό. Ο Πέτρος συνεχίζει:

«Από καιρό η ομάδα μας έχει αποφασίσει, αυτός ο βράχος να συμβολίζει την ενότητα της ομάδας των Μικρών Επαναστατών. Όλοι σας, αποσπάστε ένα μικρό κομματάκι του, σαν το νύχι σας περίπου, και κρατάτε το πάντα μαζί σας».

Όλα τα νέα μέλη αποσπούν ένα μικρό κομματάκι βράχου, χτυπώντας τον με μια μεγαλύτερη πέτρα που βρίσκουν εκεί κοντά.

Ένα τύμπανο αρχίζει να χτυπάει ρυθμικά, συνοδευόμενο από τη γλυκιά μουσική μιας φουσαρμόνικας. Η μελωδία είναι απλή αλλά πολύ ωραία. Τα παιδιά σχηματίζουν κύκλους και αγκαλιασμένα αρχίζουν να χορεύουν. Σε όλων τα χέρια βρίσκεται από μια πετρούλα. Μια πέτρα βγαλμένη από τον ίδιο βράχο, όπως και οι ψυχές τους που έμοιαζαν να είναι απ' το ίδιο υλικό. Ένα ζωντανό, ουράνιο, αθάνατο υλικό.

Η χαρά πλημμυρίζει όλες τις καρδιές. Τα παιδιά νοιώθουν πολύ κοντά το ένα το άλλο. Είναι πράγματι μια μαγευτική στιγμή, τυλιγμένη

μέσα σε μια υπέροχη μελωδία. Δε μιλούν τα χείλη αλλά οι καρδιές τους. Χορεύοντας αργά, τα παιδιά αφήνονται όλα σ' αυτή τη μαγευτική μελωδία νοιώθοντας μια απερίγραπτη αγαλλίαση μέσα τους.

Στους κύκλους που έχουν σχηματίσει, εναλλάσσονται τα κορίτσια με τα αγόρια και η περιέργη εκείνη αίσθηση της έλξης αρσενικού και θηλυκού, τροφοδοτεί τέλεια τη συλλογική αυτή αγαλλίαση. Καθώς ο ρυθμός του τύμπανου γίνεται πιο γρήγορος, τα βήματα του χορού γίνονται πιο γοργά.

Τα βήματα των παιδιών πάνε ελεύθερα, αλλά σιγά σιγά επενεργεί ο συντονισμός. Ο χορός καταλήγει σε όλους τους κύκλους να μοιάζει με σιγανό κρητικό πεντοζάλι που ώρα με την ώρα δυναμώνει. Η αγαλλίαση δίνει τη θέση της σε μικρές στιγμές απέραντης ευτυχίας. Και καθώς ο ρυθμός δυναμώνει, οι στιγμές αυτές δίνουν τη θέση τους σε εκστατικές καταστάσεις. Σε μαγευτικές εκστατικές εμπειρίες ηδονικής φύσης!

Επί μισή ώρα περίπου, τα παιδιά χορεύουν συνεπαρμένα, ακούραστα, γελαστά, πλέοντας σε πελάγη ευτυχίας, ώσπου ο ρυθμός του τύμπανου χαμηλώνει και η φυσαρμόνικα σωπαίνει. Όταν σταματά και ο τελευταίος ήχος του τύμπανου, τα παιδιά σταματούν να χορεύουν και σωριάζονται αργά κάτω στη γη. Η απέραντη αγαλλίαση της χορευτικής κίνησης δίνει τώρα τη θέση της σε μια απέραντη αγαλλίαση ηρεμίας και ξεκούρασης.

Κυλισμένα κάτω, τα παιδιά γίνονται κυριολεκτικά ένας σωρός. Και όλα ξεκουράζονται ευτυχισμένα. Δε νοιάζονται αν λερωθούν ή όχι. Η στιγμή είναι θεϊκή. Είναι η δίκαια ξεκούραση των πιο δραστήριων παιδιών στον κόσμο!

Ο Πέτρος έχει πέσει κι αυτός κάτω. Το μέτωπό του και το δεξί του χέρι, ακουμπούν την αγαπημένη του Κωνσταντίνα. Ήταν δίπλα δίπλα στο χορό και σωριάστηκαν μαζί κάτω. Νοιώθει ένα απαλό χάδι στο κεφάλι και διαπιστώνει ότι είναι απ' το χέρι της Κωνσταντίνας. Αρχίζει κι αυτός να τη χαϊδεύει απαλά στο κεφάλι. Τα πρόσωπα των δυο ερωτευμένων παιδιών είναι αντικριστά και χαμογελούν το ένα στο άλλο.

Στα μάτια της Κωνσταντίνας αρχίζουν να κυλούν δάκρυα ευτυχίας. Δεν μπορεί να πιστέψει ακόμα ότι ένα τόσο καλό αγόρι, όπως ο Πέτρος, την θέλει για φίλη του. Πριν λίγο καιρό, ήταν μαζί στην παραλία με άλλα παιδιά κι ο Πέτρος της είχε γράψει στην άμμο ένα ποιητικό στιχάκι. Το

θυμόταν και όταν το ξαναείδε χτες σε κάποια θέση στο ποίημα, υποψιάστηκε τον ποιητή. Εξάλλου το αλάθητο ένστικτό της, της επιβεβαίωσε την υποψία της. Ο Πέτρος ήταν ο άγνωστος ποιητής!

«Πέτρο, είσαι ένας πολύ καλός ποιητής!»

«Ντίνα, με κατάλαβες; Πώς;»

«Εε, σε κατάλαβα».

«Και ποια είναι η απάντηση της βασίλισσας στην πρόσκληση του ποιητή;»

Η Κωνσταντίνα πλησιάζει το κορμί της πιο κοντά και αγκαλιάζει τρυφερά τον Πέτρο.

Όλοι είναι ακόμα κυλισμένοι κάτω αλλά δε φαίνεται να ενοχλεί κανέναν αυτό. Νοιώθουν πολύ όμορφα. Μπορεί να μένουν έτσι και για ένα τέταρτο, ώσπου το τύμπανο αρχίζει να παίζει έναν ειδικό ρυθμό.

Όλοι σηκώνονται κι ο Πέτρος παίρνει το λόγο.

«Φίλοι μου, νέα μέλη», αρχίζει να μιλά. «Σήμερα γίνετε πλήρη μέλη στην ομάδα μας και σας καλωσορίζω με όλη μου την καρδιά. Ευχαριστώ εκ μέρους όλων των παλαιότερων μελών που αποφασίσατε να ενδυναμώσετε την ομάδα των Μικρών Επαναστατών. Στην ομάδα που μπαίνετε, όλοι παίρνουν και όλοι δίνουν. Ποτέ μη σκεφτείτε "Δίνω περισσότερα απ' όσα παίρνω" ή παρόμοια. Τέτοιες εγωιστικές σκέψεις, να τις διώχνετε αμέσως. Η ευτυχία του καθενός μέσα στην ομάδα, ας γίνει ευτυχία όλων. Και αν τύχει κάποιος μέσα στην ομάδα να έχει κάποια δυστυχία, ας τρέξουμε όλοι να μοιραστούμε τη θλίψη του, να τον συναισθανθούμε ειλικρινά, να τον παρηγορήσουμε και να τον βοηθήσουμε».

Ενώ ο Πέτρος μιλά, τον συνοδεύει το ρυθμικό χτύπημα του τύμπανου.

«Εκτός αυτών, ο καθένας σας πρέπει να φροντίζει ιδιαίτερα να βελτιώνει τον εαυτό του μέρα με τη μέρα. Να γίνεται όλο και καλύτερος, σύμφωνα με τις δημιουργικές αρχές της ομάδας μας. Αυτό δεν είναι εγωιστικό αλλά έχει σαν συνέπεια την ενδυνάμωση του συνόλου της ομάδας μας. Σ' αυτό ανήκει επίσης το να συνεισφέρετε με καλά επεξεργασμένες ιδέες στη δράση μας.

Η ομάδα μας είναι δεμένη με αλληλοεκτίμηση, φιλία και αγάπη και

απουσιάζουν εντελώς οι έννοιες της φιλαργυρίας ή του εγωισμού. Αυτές οι δύο είναι οι επικρατούσες αξίες του σημερινού κόσμου και οι βασικότερες αιτίες όλων των κακών του πλανήτη μας. Εμείς αυτά τα δύο ελαττώματα δε θα τα αφήσουμε ποτέ να κατοικήσουν μέσα μας και αν υπάρχουν θα τα ξεριζώσουμε».

Ο Πέτρος γυρίζει στο Μάκη.

«Μάκη, φέρε τις σφενδόνες».

Ο Μάκης τρέχει και τις φέρνει και ο Πέτρος συνεχίζει:

«Η πετρούλα που πήρατε όλοι προηγουμένως απ' το βράχο, συμβολίζει την ενότητά μας. Κρατάτε την πάντα μαζί σας ως φυλαχτό. Μέχρι στιγμής φαίνεται ότι μας φέρνει γούρι. Το δεύτερο πράγμα που θα πάρετε όλα τα νέα μέλη σήμερα από δω, είναι μια σφενδόνα».

Ο Πέτρος παίρνει μια σφενδόνα και την κρατά ψηλά.

«Συμβολίζει τη δύναμη του μικρού απέναντι στο μεγάλο. Είναι το όπλο του μικρού Δαβίδ, που νίκησε το γίγαντα Γολιάθ. Γι' αυτό το λόγο συμβολίζει και τη δική μας δράση. Θα σας τις δώσουν τα παλαιότερα μέλη. Τις έφτιαξαν από κλαδιά της περιοχής».

Τα παλαιότερα μέλη αρχίζουν να μοιράζουν τις σφενδόνες στα νέα μέλη.

«Η τελετή μας, παιδιά, τελειώνει με μια απλή μονολεκτική απάντηση. Είμαστε όλοι αποφασισμένοι να δημιουργήσουμε τον κόσμο που θέλουμε;»

Ένα εκκωφαντικό «Ναιiiiiii» αντηχεί πολλές φορές και όλα τα χέρια των νέων μελών τινάζονται ψηλά! Το αριστερό χέρι κρατά σφιχτά μια μικρή πετρούλα. Το δεξιό χέρι κρατά τη σφενδόνα.

Η πετρούλα συμβολίζει τον αγώνα τους μέσα στην ομάδα τους και στον εαυτό τους. Έναν αγώνα κατά του εγωισμού τους και υπέρ της ενότητάς τους. Έναν αγώνα που τελικά σκόπευε στην ευτυχία του Εμείς που υπερέχει κατά πολύ της ευτυχίας του Εγώ.

Η σφενδόνα συμβολίζει τον αγώνα τους έξω. Την αναπόφευκτη σύγκρουση με το κατεστημένο. Έναν άνισο αλλά δίκαιο αγώνα!

3. Παράνομη δράση

υάκια μικρά που ενώνονται σε μεγάλο ορμητικό χείμαρρο θυμίζουν τα παιδιά, καθώς κατεβαίνουν απ' την κορυφή του λόφου της Αλεπούς προς το αρχηγείο τους. Έχει πάει σχεδόν απόγευμα. Για φαγητό μοιράζεται φρέσκο ψωμί και φρούτα κάθε είδους. Τρώνε όλοι με μεγάλη όρεξη. Το τρίτο και τελευταίο μέρος της ετήσιας συνάντησης έχει σειρά. Η συζήτηση του τομέα δράσεων.

Η συγκεκριμένη συζήτηση περιλαμβάνει ιδιαίτερα ευαίσθητα θέματα όπως αυτά των παράνομων δράσεων. Η εικόνα και ο ήχος απ' τα Χανιά, πηγαίνει και στα άλλα εννιά περιφερειακά τους κτήρια, και πολλά παιδιά που δεν είναι σήμερα στη συνάντηση, μπορούν να τους παρακολουθούν μέσω Ίντερνετ. Ο Μάκης επικοινωνεί με όλες τις αεροφωλιές. Στην αρχή της συγκέντρωσης το είχε κάνει αλλά έπρεπε να σιγουρευτεί ξανά: στις άλλες αεροφωλιές δεν πρέπει να υπάρχουν αυτή τη στιγμή άλλα άτομα να παρακολουθούν τη συνάντηση εκτός από μνημένα παιδιά!

Υπεύθυνος του τομέα δράσεων είναι ο Γιάννης. Είναι ένα πολύ δυναμικό παιδί. Καθώς μιλά, όλοι ακούν με μεγάλο ενδιαφέρον. Δίνει μια ολοκληρωμένη αναφορά των δράσεων της ομάδας κατά το έτος που πέρασε.

«Φίλοι μου, όλα αυτά ακούγονται ίσως σαν να ήρθαν από κινηματογραφική ταινία. Δεν είναι και λίγο να τα βάλουμε με τους παράνομους των ναρκωτικών ή να βάζουμε φωτιά σε αυτοκίνητα ή εκρηκτικούς μηχανισμούς σε κεραίες αναμετάδοσης.

Δεν είναι επίσης μικρό το κατόρθωμά μας, να στερηθούμε επί δύο ολόκληρες εβδομάδες γάλα, σοκολάτες και γλυκά και παγωτά, προκειμένου να πετύχουμε τους στόχους που έχουμε θέσει.

Όμως εδώ ακριβώς έχει προκύψει ένα πολύ μεγάλο θέμα όπου οι απόψεις διίστανται πραγματικά. Πολλοί από την ομάδα θα ήθελαν να εγκαταλείψουμε τις παράνομες, ας τις πω έτσι, δράσεις μας, ενώ άλλοι επιμένουν να τις συνεχίσουμε και μάλιστα με εντονότερους ρυθμούς.

Προσωπικά, όπως κι οι περισσότεροι πιστεύω, νομίζω ότι πρέπει να συνεχίσουμε όπως μέχρι τώρα. Όστε να δικαιώνουμε και το όνομά μας. Τι επαναστάτες είμαστε χωρίς παράνομη δράση; Σε κάθε περίπτωση, επειδή σε αυτό το σημείο υπάρχουν πολλοί που θέλουν να τοποθετηθούν, ας τους ακούσουμε».

Ακολουθεί μια πολύ έντονη συζήτηση, καθώς οι απόψεις για το θέμα αυτό είναι διαμετρικά αντίθετες. Η κατάσταση είχε φτάσει σε κρίσιμη φάση. Ο Μάκης είχε τοποθετηθεί υπέρ των θέσεων του Γιάννη ενώ ο Πέτρος δεν είχε μιλήσει ακόμα.

Ο κύριος αντίπαλος στις θέσεις του Γιάννη είναι ο Βασίλης, ο αρχηγός της αετοφωλιάς της δυτικής Θεσσαλονίκης. Μιλά με αρκετά και πειστικά επιχειρήματα τα οποία εστιάζονται σε ήπιες μορφές δράσεις, που όμως θα μπορούσαν κι αυτές να έχουν τρομακτικά αποτελέσματα. Όμως ο Γιάννης ούτε που συζητά τέτοια ενδεχόμενα και θέλει να συνεχίσουν τις παράνομες δράσεις τους. Κάποια στιγμή μάλιστα έχει πάρει φόρα και μιλά με απίστευτα ορμητικά λόγια:

«Πώς, δηλαδή, θα κάνουμε τα όνειρά μας πραγματικότητα; Αν αποφύγουμε την ουσιαστική ρήξη με το κατεστημένο και αρκεστούμε σε ειρηνικές δράσεις, τότε ζήσε Μάη να φας τριφύλλι. Το όνειρό μας αναβάλλεται, η ορμή μας αναχαιτίζεται, η ελπίδα μας σβήνει και το μέλλον μας βρίσκεται στην ίδια γκρίζα πορεία που βρίσκονται οι μεγάλοι.

Γιατί, βρε παιδιά, κάποιοι φοβάστε; Γιατί να μη συνεχίσουμε όπως αρχίσαμε; Γιατί να μην ορμήσουμε τώρα όλοι μαζί να διαλύσουμε το κατεστημένο; Τώρα μάλιστα που είμαστε και πολλοί. Τώρα που γινόμαστε όλο και περισσότεροι!

Γιατί να πούμε όχι στη βία, που κι αυτή μπορεί ν' ανήκει σ' ένα δίκαιο αγώνα; Εξάλλου δε σκοτώσαμε και κανέναν!

Τι θέλουμε, δηλαδή; Να κερδίσουμε έναν τόσο δύσκολο αγώνα που κάνουμε χωρίς "παράνομη", σε εισαγωγικά, δράση; Χωρίς λίγη βία; Είναι αδιανόητο. Δεν το καταλαβαίνετε; Ξέρουμε όλοι πόσο καλές προφυλάξεις παίρνουμε, πόσο καλά προετοιμαζόμαστε και πόσο καλή πληροφόρηση και οργάνωση έχουμε στα χτυπήματά μας. Είναι αδύνατον να πάει κάτι στραβά και πράγματι έτσι έχει γίνει μέχρι στιγμής.

Πού είναι φίλοι μου το θάρρος σας; Θα σας νικήσει ο φόβος; Δε σας ντροπιάζει κάτι τέτοιο;»

Και το ατρόμητο αυτό παιδί με τη γενναία καρδιά συνεχίζει:

«Είμαστε γενναίοι και υπηρετούμε τις επαναστατικές αρχές μας με κάθε μέσο ή συμβιβασμένοι του συστήματος που τελικά τις αρνούμαστε;»

Άλλη μια πρόταση προμελετημένη. Την επαναλαμβάνει λίγο αλλαγμένη.

«Επαναστάτες είμαστε που υπηρετούμε τις γενναίες αρχές μας με κάθε μέσο ή κοτούλες;»

Ο Βασίλης σηκώνεται.

«Γιάννη, σε άκουσα προσεκτικά. Ποτέ μη νομίζεις ότι οι απόψεις μου είναι από φόβο. Όπως και συ, έτσι κι εγώ δε φοβάμαι τίποτα και κανέναν. Αλλά πρέπει και συ να καταλάβεις τα επιχειρήματά μου. Σου ξαναλέω ότι δεν υπάρχει λόγος να εκτιθόμαστε άλλο επικίνδυνα. Πολλές ακόμα ήπιες ιδέες μένουν να δοκιμαστούν, πέρα από αυτές που ήδη, δηλαδή, εφαρμόζουμε. Υπολογίζω ότι θα τρίβουμε τα μάτια μας από τα αποτελέσματα. Αν υλοποιηθούν συντονισμένα απ' όλους μας, γονατίζουν κυριολεκτικά το σύστημα!»

Ο Βασίλης συνεχίζει να μιλά και η όψη του έχει πάρει ένα αποφασισμένο ύφος. Σφιγμένα χείλη, βλέμμα διαπεραστικό και σκέψη οραματική, σκέψη που προσπαθεί με κάθε τρόπο να τη μεταδώσει. Οι ιδέες που αραδιάζει και τα επιχειρήματα που χρησιμοποιεί, έχουν μια εξαιρετικά δυναμική λογική. Συνοψίζονται όλα στην άποψη ότι για να κάνουν τα όνειρά τους πράξη και να δημιουργήσουν τον δικό τους κόσμο, αρκεί να χτυπήσουν το φυτό του χρήματος στη ρίζα του. Αυτό είναι που θρέφει όλα τα κακά του συστήματος. Αν σταματήσουν να το τρέφουν, θα καταρρεύσει η οικονομία. Ο Βασίλης μιλά δυναμικά:

«Ας αντιτάξουμε, φίλοι μου, στο νόμο της αγοράς, το δικό μας νόμο. Στο νόμο της ζήτησης και προσφοράς προϊόντων, το νόμο της θέλησης του χαρακτήρα μας. Το νόμο του ελέγχου των επιθυμιών μας! Δε χρειάζεται γι' αυτό κανενός είδους παράνομη δράση!»

Ο Γιάννης ακούει με θαυμασμό τον αντίπαλό του στη συζήτηση. Είναι τελικά ένα πανέξυπνο παιδί κι ο Βασίλης, με δυνατή ψυχή. Όταν τελειώνει, του απαντά:

«Βασίλη, ξέρεις κάτι; Τελικά το ίδιο πράγμα θέλουμε και μάλιστα με τον ίδιο πόθο. Ίσως διαφέρουμε μόνο στον τρόπο που θέλουμε να το πετύχουμε».

«Ναι. Ακριβώς έτσι είναι, Γιάννη», απαντά ο Βασίλης.

Όλη η αίθουσα νοιώθει ανακούφιση. Όση ώρα ήταν αναμμένη η συζήτηση, πολλοί φοβόντουσαν τα χειρότερα. Ίσως έναν καυγά, ίσως ακόμα και διάσπαση της ενότητας. Τώρα όμως; Να που οι δυο βασικοί εκφραστές των δύο αντίθετων απόψεων έχουν ηρεμήσει. Κοιτάζονται τώρα με σεβασμό μεταξύ τους και αλληλοεκτίμηση. Το πέτυχαν απλώς γιατί πρόσεξαν περισσότερο τα λόγια του συνομιλητή τους. Μόνο έτσι εξάλλου μπορείς να πάρεις κάτι από το συνομιλητή σου. Τα πνεύματα έχουν γαληνέψει.

«Καλά τα είπε ο Βασίλης!» σιγοψιθυρίζει ο Πέτρος στο φίλο του Μάκη που κάθεται δίπλα του.

«Μα καλά, ρε φίλε!» απαντά ο Μάκης. «Προηγουμένως που μιλούσε ο Γιάννης, δε μου είπες ότι τα είπε καλά αυτός; Δεν μπορεί να έχουν κι οι δύο δίκιο».

«Μάκη», λέει ο Πέτρος «και συ έχεις δίκιο!»

Ο Μάκης σκάει στα γέλια.

Ο Πέτρος παίρνει το λόγο απευθυνόμενος σε όλους.

«Τι να πω, παιδιά; Στο θέμα που συζητήσαμε, μου φάνηκε πως κι οι δυο έχουν δίκιο. Ας ψηφίσουμε όμως τώρα».

Ο Πέτρος, αποφεύγει να πάρει θέση ο ίδιος για το θέμα. Το θεωρεί σαν το πιο σωστό που μπορεί να κάνει εκείνη τη στιγμή σαν αρχηγός.

Ο Γιάννης ελπίζει ότι τα παλαιότερα μέλη που έχουν και μεγαλύτερη ψηφική δύναμη, θα κρίνουν και το αποτέλεσμα υπέρ της δικής του πρότασης. Όμως το αποτέλεσμα τον απογοητεύει.

«10.666 ΝΑΙ στις παράνομες δράσεις. 10.888 ΟΧΙ», ανακοινώνεται ως αποτέλεσμα το οποίο διαμορφώθηκε τόσο από τις ψήφους των παιδιών που ήταν στην αίθουσα όσο και από τις ψήφους των παιδιών που παρακολουθούσαν από τα περιφερειακά κτήρια μέσω Ίντερνετ.

Έπεσε έξω στην εκτίμησή του ο Γιάννης. Τα περισσότερα παλιά μέλη, πράγματι, στήριξαν την πρότασή του. Ήταν εκείνα που ήδη είχαν

συμμετάσχει σε πολλές "παρανομίες". Η ψηφική τους δύναμη ήταν σχετικά υψηλή. Όμως τα πολλά νέα μέλη έκριναν το αποτέλεσμα! Μπορεί η ψηφική τους δύναμη να ήταν μικρή, όμως ήταν πολλά.

Ο Γιάννης μόνο που δε βάζει τα κλάματα. Καθιστός, κρατά το κεφάλι του με τα χέρια του, και κάπως προσπαθεί να κρύψει το θλιμμένο ύφος του. Κάποιοι φίλοι του πάνε κοντά. Ο κολλητός του, ο Θέμης, τον παρηγορεί χαϊδεύοντάς του το κεφάλι.

Όμως ο Γιάννης δε μιλά σε κανέναν και μια μεγάλη μελαγχολία κυριεύει την καρδιά του. Νοιώθει προδομένος. Νοιώθοντας να μην τον χωράει η αίθουσα, σηκώνεται και προχωρά προς την έξοδο. Βγαίνοντας, προχωρά δυτικά σ' ένα δύσβατο μονοπάτι. Φτάνει σε ένα σημείο όπου κάποια κλαδιά κρύβουν την είσοδο μιας μικρής κρύπτης. Μιας μικρής σπηλιάς που μέσα της κρυβόντουσαν τα εκρηκτικά που έφτιαχναν οι Μικροί Επαναστάτες στα Χανιά. Κι ο ίδιος είχε βοηθήσει προχτές στην ενέργεια στο λόφο με τις κεραίες.

"Τώρα; Τώρα τι θα τα κάνουν όλα αυτά τα εκρηκτικά; Για πέταμα πήγαιναν;" αναρωτιέται ο Γιάννης βλέποντας να πηγαίνει για πέταμα η πιο γενναία αρχή της ομάδας των Μικρών Επαναστατών!

Αρχίζει ν' ανεβαίνει το λόφο συγκινημένος. Φτάνοντας στην κορυφή, αφήνει ελεύθερα τα δάκρυά του. Κλαίει ασταμάτητα. Το γοερό του κλάμα μουσκεύει για τα καλά το χώμα. Κάποια στιγμή νοιώθει ένα χάδι στο κεφάλι του. Γυρνά απότομα. Δυο, επίσης δακρυσμένα μάτια τον κοιτούν με αγάπη. Είναι της Αναστασίας.

Ο θαρραλέος, αλλά συνάμα ευαίσθητος Γιάννης, αυτό το δυνατό παιδί με τον αδάμαστο, αυθόρμητο και ειλικρινή χαρακτήρα, είχε υποστεί μια ήττα. Έτσι τουλάχιστον το έβλεπε αυτός. Όμως τελικά κέρδισε αλλού. Η ειλικρινής συμπόνια της Αναστασίας γι' αυτόν, γέννησαν μια πραγματική αγάπη. Χωρίς καλά καλά να το καταλάβουν, ο Γιάννης κι Αναστασία βρίσκονται ο ένας στην αγκαλιά του άλλου, υποκύπτοντας σε μια αόρατη έλξη. Δίχως να μιλούν, ψηλαφίζουν ο ένας τον άλλο στα μαλλιά και στο πρόσωπο και δειλά δειλά αρχίζουν να φιλιούνται σε διάφορα σημεία του προσώπου.

«Αναστασία», λέει σε μια στιγμή ο Γιάννης. «Να, νόμισα πριν λίγα λεπτά ότι είμαι ο πιο δυστυχισμένος άνθρωπος του κόσμου».

Ο Γιάννης κοιτάζει βαθιά στα μάτια την Αναστασία και συνεχίζει:

«Όμως τώρα μαζί σου..., νοιώθω να είμαι ο πιο ευτυχισμένος άνθρωπος του κόσμου!»

Στο μεταξύ στο αρχηγείο, η συζήτηση συνεχίζεται έστω και με την απουσία του Γιάννη, ο οποίος έρχεται αργότερα. Μετά την κρίσιμη ψηφοφορία όπου αποφασίστηκε η δράση χωρίς παράνομες και βίαιες ενέργειες, συζητήθηκαν εκείνες οι μορφές δράσης που θα μπορούσαν να έχουν τα προσδοκώμενα αποτελέσματα, αν και υπήρχε κάποια αλληλοεπικάλυψη με τα θέματα που είχαν συζητηθεί προηγουμένως στα οικονομικά.

Το θέμα της προστασίας του φυσικού περιβάλλοντος είχε άμεση σχέση με τον καταναλωτισμό. Η ξέφρενη παραγωγή ανόητων προϊόντων από τα εργοστάσια, είχε φοβερές επιπτώσεις. Πρώτον, τη λεηλασία των διάφορων πόρων του πλανήτη από διάφορες άπληστες εταιρίες. Δεύτερον, τη μόλυνση του περιβάλλοντος, σαν αποτέλεσμα της παραγωγής στα εργοστάσια. Τρίτον, τη μόλυνση του περιβάλλοντος κατά την μεταφορά με διάφορα μέσα είτε των πρώτων υλών είτε των προϊόντων. Τέταρτον, τη δημιουργία ανυπολόγιστων ποσοτήτων σκουπιδιών με όλες τις συνεπακόλουθες αρνητικές συνέπειες! Πέμπτον... Το πλήθος των αρνητικών συνεπειών του καταναλωτισμού θα μπορούσε να φτάσει μέχρι και τον αριθμό εκατό! Έτσι λοιπόν αποφασίστηκε ένα αδυσώπητο χτύπημα στον ανόητο καταναλωτισμό και στήριξη του δικού τους εντυπωσιακού οικονομικού σχεδίου απεξάρτησης από το φαύλο σύστημα με τα εξής κυρίως μέτρα:

Αποφυγή αγοράς επώνυμων προϊόντων.

Αποφυγή αγοράς ακριβού ρουχισμού, συμφωνία ακόμα και να ανταλλάσουν μεταξύ τους ρούχα και επέκταση σε όλες τις αετοφωλιές του μέτρου της Πάτρας όπου έραβαν μόνο τους τα ρούχα! Και όλα αυτά δίχως να κάνουν σκέψεις πως τσιγκουνεύονται και ούτε να μπλέκουν με κομπλεξικές νοοτροπίες επίδειξης.

Αποφυγή αγοράς αντικειμένων που ουσιαστικά δεν καλύπτουν πραγματικές ανάγκες και προώθηση ανταλλαγών μεταξύ τους, ώστε να αποφεύγονται περιττές αγορές όπως για παράδειγμα σε βιβλία, CD κτλ.

Παντελής αποχή από σουβλατζίδικα, φαστφουντάδικα και σχολικές καντίνες και προτίμηση των φαγητών της μαμάς.

Συμφωνία για ισχυρά μελλοντικά κοινά μποϊκοτάζ σε διάφορα προϊόντα που πωλούνται αδικαιολόγητα ακριβά όπως το γάλα ή τα σοκολατοειδή και προσπάθεια εκβίασης χαμηλών τιμών.

Παντελής αποχή από καφετέριες, νυχτερινά κέντρα και κλαμπ. Αντίθετα, αξιοποίηση των κτηρίων της ομάδας για συναντήσεις διασκέδασης και παρόμοια.

Αποφυγή εμπλοκής σε διάφορα πυραμιδοειδή συστήματα ή δίκτυα προϊόντων και παρόμοιες ανόητες καταναλωτικές παγίδες, όπου σου υπόσχονταν μειωμένες τιμές, δώρα, μπόνους.

Προτίμηση ντόπιων προϊόντων.

Έπεσαν όμως κι άλλες προτάσεις στο τραπέζι πολλές απ' τις οποίες αποφασίστηκε να υλοποιηθούν αποφασιστικά.

Κάποιες αφορούσαν άμεσα το περιβάλλον.

Θα δημοσιοποιούσαν αμειλικτα στοιχεία, που αναφέρονται σε καταπατήσεις φυσικών δασών και περιοχών ή σε καταστροφές στο περιβάλλον, με σκοπό το διασυρμό των υπεύθυνων.

Δράσεις καθαριότητας από όλα τα μέλη, είτε σε παραλίες είτε σε άλλες φυσικές ομορφιές.

Δράσεις αναδάσωσης και παρόμοια και ειδική περιποίηση των δέντρων που ήταν στα πεζοδρόμια των γειτονιών τους.

Και βέβαια αποφασίστηκε η συνέχιση στην υγιή δραστηριοποίηση των παιδιών σε διάφορα θέματα μεταξύ των οποίων:

Ομαδικά αθλήματα, όπως ποδόσφαιρο, μπάσκετ, τένις, με διοργάνωση αγώνων και ευγενή άμιλλα μεταξύ των αετοφωλιών.

Δημιουργικά θέματα στους υπολογιστές, όπως επεξεργασία εικόνας και μουσικής, ιστοσελίδες, προγραμματισμός και παίξιμο ειδικών στρατηγικών παιγνιδιών στον υπολογιστή κτλ.

Σκάκι, το οποίο όλοι έπρεπε να μάθουν να παίζουν.

Συντήρηση κήπων με αγροτικά προϊόντα και γενικά απασχόληση στους πανέμορφους εξωτερικούς χώρους των αετοφωλιών.

Δραστηριοποίηση σε όλες τις εργασίες, που γίνονταν στις νεοαναγειρόμενες αετοφωλιές και οργανωμένη μεταφορά τεχνικής γνώσης από τα παλιά μέλη στα νέα.

Και ο κατάλογος συνεχιζόταν με αρκετές δευτερεύουσες αλλά πολλές φορές ιδιαίτερα καινοτόμες και ενδιαφέρουσες δραστηριότητες ενώ τον πανελλαδικό συντονισμό στις δράσεις τους, οι Μικροί Επαναστάτες θα τον πετύχαιναν κυρίως με τα οπακ.

Τίποτα δεν είναι σωστό και τίποτα δεν είναι λάθος και κάθε Μικρός Επαναστάτης ασπαζόταν το σοφό ρητό του Σωκράτη: "Εν οίδα ότι ουδέν οίδα". Κανείς Μικρός Επαναστάτης δεν ήταν δογματικός με τις παραπάνω αρχές, όσο σωστές κι αν φαίνονταν! Όμως ένα πράγμα ήθελε οπωσδήποτε να δοκιμάσει: το δικό του παιχνίδι με τους αγαπημένους φίλους του!

Η ώρα είναι έξι το απόγευμα περίπου και η συγκέντρωση βαδίζει προς το τέλος της. Ένα αυξανόμενο σε ένταση ρυθμικό εμβληματικό κομμάτι αρχίζει να παίζει.

«Παιδιά, κάπου εδώ τελειώσαμε», λέει ο Πέτρος. «Ζήτω οι Μικροί Επαναστάτες».

«Ζήηητωωω!», απαντά η αίθουσα βροντερά!

Ο ρυθμός της μουσικής δυναμώνει.

«Η πιο εκρηκτική ομάδα της Ελλάδας!» συνεχίζει ο Πέτρος.

«Η πιο εκρηκτική ομάδα του πλανήτη!» φωνάζει ο Μάκης στο μικρόφωνο για να υπερκεράσει την ένταση της μουσικής.

Ο ρυθμός της μουσικής συνεχίζει σταθερά και ντύνεται όλο και πιο πολύ με μελωδία. Ο φωτισμός χαμηλώνει.

«Η πιο ενωμένη ομάδα», φωνάζει στο μικρόφωνο η Κωνσταντίνα.

«Η πιο αχτύπητη ομάδα», φωνάζει ένας άλλος.

Ο μελωδικός ρυθμός δίνει σιγά σιγά τη θέση του στον επίσης ρυθμικό εμβληματικό ύμνο της ομάδας των Μικρών Επαναστατών. Οι ψυχές των παιδιών γεμίζουν με δύναμη. Και η δύναμη αυτή μετατρέπεται σε ρυθμικό χορό. Σε ελάχιστα δευτερόλεπτα όλες οι καρέκλες έχουν παραμεριστεί στις άκρες. Όλα τα παιδιά χορεύουν ρυθμικά, εκφράζοντας την ψυχική τους διάθεση.

«Η πιο ορμητική ομάδα!» φωνάζει στο μικρόφωνο ένα κορίτσι.

«Η πιο τρελή ομάδα!» φωνάζει δυνατά ένα αγόρι.

Ακολουθούν κι άλλα τέτοια συνθήματα, ενώ παράλληλα όλοι χορεύουν στο ρυθμό!

«Η πιο μαγική ομάδα!»
 «Η πιο γενναία ομάδα!»
 «Η πιο δυνατή ομάδα!»
 «Η πιο αγαπημένη ομάδα!»
 «Η πιο ασυμβίβαστη ομάδα!»
 «Η πιο νέα ομάδα!»
 «Η πιο δημιουργική ομάδα!»
 «ΟΙ ΜΙΚΡΟΙ ΕΠΑΝΑΣΤΑΤΕΣ!»

Ο ρυθμός και η μουσική έχουν συνεπάρει τους πάντες. Μεθυσμένα από χαρά, όλα τα παιδιά χοροπηδούν στο ρυθμό. Στο δικό τους ρυθμό! Και το μικρό σκυλάκι τους, ο Τζακ, που έχει κατορθώσει στο μεταξύ να τρυπώσει στην αίθουσα, χοροπηδά κι αυτό μαζί! Και καθώς ο χορός, ο ρυθμός και η ομαδική έκσταση κορυφώνονται, οι ψυχές όλων των παιδιών πλημμυρίζουν από μια πρωτόγνωρη ευτυχία!

Η ώρα είναι δέκα το βράδυ. Τυχαία, σε δυο διαφορετικά σημεία συμβαίνουν, συμπτωματικά ταυτόχρονα, δυο διαφορετικά ραντεβού. Το φεγγάρι έχει βγει και παρακολουθεί δυο παρόμοιες σκηνές.

Ψηλά στο λόφο της Αλεπούς έχουν δώσει ραντεβού ο Πέτρος με την Κωνσταντίνα. Σε ένα απόμερο ακρογιάλι έχουν την ερωτική τους συνάντηση ο Γιάννης με την Αναστασία.

Μια μαγική σύμπτωση το κάνει να είναι τα πρώτα λόγια των αγοριών ακριβώς τα ίδια!

«Είσαι ένα μαγικό κορίτσι. Σ' αγαπώ!»

Και η σύμπτωση συνεχίζει τη μαγεία της. Τα κορίτσια απαντούν με σχεδόν τα ίδια λόγια.

«Κι εγώ, Πέτρο. Είσαι ένα πολύ καλό και όμορφο αγόρι!»

«Κι εγώ, Γιάννη. Είσαι ένα πολύ δυνατό και όμορφο αγόρι!»

Και μια ακόμα σύμπτωση το κάνει να μην ξαναμιλήσουν με λόγια τα δύο ευτυχισμένα ζευγαράκια εκείνη τη φεγγαρόφωτη βραδιά. Μίλησαν με πάθος οι καρδιές τους, τα μάτια τους, τα χείλη τους, τα χέρια τους, τα σώματά τους.

4. Το ξέσπασμα του Τάσου

 ενθουσιασμός κι η ευφορία που ένοιωθαν τελευταία οι Μικροί Επαναστάτες, θα έδιναν προς στιγμήν τη θέση τους σε άλλα δυσάρεστα συναισθήματα. Ποτέ στη ζωή δεν κυλούν όλα όπως τα θέλει και τα φαντάζεται κανείς. Δεν υπάρχει κάποια μέρα που να μην ακολουθείται από νύχτα. Δεν υπάρχει άνθρωπος που να γελά πάντα και να μην έχει στενοχωρηθεί ποτέ. Αυτός ο παγκόσμιος νόμος της εναλλαγής και του ρυθμού, αναγκαστικά χτύπησε και την πόρτα των Μικρών Επαναστατών.

Είναι Κυριακή πρωί. Ο Διονύσης βρίσκεται στο σπίτι του και μιλά με το γιό του, τον Τάσο, κοιτάζοντάς τον ερευνητικά.

«Τάσο, πόσο καιρό πηγαίνεις σ' αυτό το Σύλλογο Νέων;»

«Εε, κάτι μήνες».

Ο Τάσος ταραίζεται. Ποτέ δεν τον είχε ξαναρωτήσει ο πατέρας του για το σύλλογο και ούτε κι αυτός άνοιγε συζήτηση.

«Τάσο, γιατί ποτέ δε μου μιλάς για τις δραστηριότητές σας εκεί;»

«Εε να. Ίσως ακούγονται λίγο αστείες. Φυτεύουμε δεντράκια, μιλάμε για το περιβάλλον, χορεύουμε...»

Ο Διονύσης είναι πολύ πιο ήρεμος από χτες, μπροστά στην πόρτα του αρχηγείου των Μικρών Επαναστατών στο λόφο της Αλεπούς. Σκέφτεται ότι αν τύχαινε χτες ο γιος του μπροστά του μετά το ρεζιλίκι από τους φίλους του, θα τον άρχιζε στις σφαλιάρες. Τώρα όμως που τον έχει απέναντί του, δεν μπορούσε καλά καλά ούτε να του υψώσει τον τόνο της φωνής του. Ένα ήταν σίγουρο. Κάτι παιζόταν. Κάτι του έκρυβε ο γιος του. Έπρεπε σήμερα να τελειώνει το θέμα. Να τον ξεμασκαρώσει!

«Τάσο, έλα να σου δείξω κάτι».

Προχωρούν στο σαλόνι. Ο Διονύσης βγάζει από ένα συρτάρι δυο χαρτιά. Είναι τα κύρια ενοχοποιητικά στοιχεία για τις παράνομες και βίαιες πράξεις του Συλλόγου Νέων. Τα είχε φωτοτυπήσει στην αστυνομία και τα είχε φέρει σπίτι.

Το ένα χαρτί είναι η τελευταία προκήρυξη των Μικρών

Επαναστατών. Σε κάποιο σημείο της, ο προϊστάμενός του είχε υπογραμμίσει κάποιες προτάσεις.

Στο άλλο χαρτί, το οποίο υποτίθεται είναι ένα είδος διακήρυξης του Συλλόγου Νέων, ήταν πάλι υπογραμμισμένες κάποιες προτάσεις. Προτάσεις που ταίριαζαν απόλυτα με τις άλλες στην προκήρυξη. Η ομοιότητα έκανε μπαμ! Ο Διονύσης δίνει στο γιο του πρώτα τη διακήρυξη.

«Αυτό είναι δικό σας. Έτσι;»

«Ναι», ψελλίζει φανερά ταραγμένος ο Τάσος, διαβάζοντας το φύλλο. Μάλλον το είχε βρει ο πατέρας του σε κάποιο συρτάρι του. Τι να πει τώρα; Ότι δεν είναι του συλλόγου τους;

«Άρα κι αυτό είναι δικό σας!» συνεχίζει ο πατέρας του με μια θριαμβευτική πικρία στη φωνή, και με μάτια καταστενοχωρημένα απλώνει στο γιο του το δεύτερο χαρτί της προκήρυξης. Η λύπη που του έδινε ο γιος του ήταν πολύ μεγάλη.

Ο Τάσος παίρνει την προκήρυξη στα χέρια του. Είναι από το προχτεσινό χτύπημα των Μικρών Επαναστατών. Η καρδιά του χτυπά δυνατά. Μένει άφωνος και σκύβει το κεφάλι.

Ο Διονύσης, δε συνεχίζει. Τα δεδομένα είναι συντριπτικά υπέρ της φοβερής υποψίας του. Συνηγορεί σε αυτό και το ύφος του γιου του όλες αυτές τις στιγμές. Ο γιος του, το καμάρι του, είναι μέλος μιας παράνομης οργάνωσης! Φορά το σακάκι του και βγαίνει απ' το σπίτι.

Ο Τάσος έχει μείνει ακίνητος. Η μητέρα του έχει πλησιάσει έχοντας παρακολουθήσει έκπληκτη όλη τη σκηνή. Παίρνει στα χέρια της τα δύο χαρτιά και τα διαβάζει. Σηκώνει αργά το βλέμμα της στο γιο της. Τον κοιτάζει έκπληκτη μ' ανοιχτό το στόμα.

Την ίδια στιγμή, σε κάποιο άλλο μέρος στα Χανιά, μια παρέα συζητά. Στη σκιά των δέντρων, στην κορυφή του λόφου της Αλεπούς, δώδεκα παιδιά κάθονται κάτω και συνομιλούν. Είναι ουσιαστικά οι αρχηγοί των Μικρών Επαναστατών. Είναι οι ηγέτες των δέκα αετοφωλιών της ομάδας και έχουν έρθει από χτες στα Χανιά από όλη την Ελλάδα. Από Αθήνα, Πάτρα, Θεσσαλονίκη... Μαζί τους είναι κι η Αναστασία, η αδερφή του Μάκη, ως υπεύθυνη του τομέα Αρχών και Οργάνωσης της

ομάδας των Μικρών Επαναστατών. Εκεί είναι επίσης κι ο Θανάσης απ' τη Θεσσαλονίκη, που έχει τον τομέα Οικονομικών. Κι ο Γιάννης είναι εκεί. Έχει τον τομέα Δράσεων και ταυτόχρονα είναι αρχηγός της αετοφωλιάς Χαϊδαρίου.

Η χτεσινή συγκέντρωση, έχει γεμίσει όλους με μεγάλη αισιοδοξία. Νοιώθουν μεγάλη περηφάνια κι αυτό φαίνεται καθαρά στα λαμπερά και αποφασιστικά μάτια τους.

Τα παιδιά συζητούν ζωηρά. Το σύστημα διοίκησης, που είχε μέχρι στιγμής η οργάνωσή τους θα διατηρούνταν. Για λόγους σταθερότητας, αποφασίστηκε να μην μπει θέμα αλλαγής των δέκα αρχηγών των αητοφωλιών. Οι αρχηγοί όμως θα έπρεπε να αποφεύγουν κάθε αυταρχισμό και να συμμετέχουν πρώτοι και στις πιο ταπεινές εργασίες στα αρχηγεία τους. Και το κυριότερο, να ακούν προσεκτικά όλους τους Μικρούς Επαναστάτες στις προτάσεις τους, ώστε να παίρνουν όσο γίνεται περισσότερες ιδέες! Και μόνο αν χρειαστεί, να επεμβαίνουν διορθώνοντας κάποιες άτακτες πορείες και ενέργειες μελών, σύμφωνα με τις αρχές της ομάδας τους. Αυτό σήμαινε, πολλές φορές, το δύσκολο και ανηφορικό δρόμο. Το δρόμο της Αρετής, το δρόμο της Αθανασίας του γενναίου Ηρακλή, που μόνο αυτός προσφέρει την αληθινή ευτυχία! Πολλά παιδιά στις αετοφωλιές τους δεν το είχαν καταλάβει αυτό καλά.

Τέλος, έμενε το τελευταίο θέμα τους. Τα σχέδιά τους για το μέλλον από την οπτική γωνία των ηγετών. Επικεντρώθηκαν τελικά και συζητούσαν με απίστευτη εξυπνάδα τους τρόπους εκείνους με τους οποίους θα κατόρθωναν να προσελκύσουν κι άλλα μέλη στην ομάδα τους. Σε κάθε παιδί πρέπει να βρεθεί το κουμπί του. Δε μοιάζουν όλοι. Δεν προσελκύονται όλοι με τον ίδιο τρόπο. Και δεν προσπαθεί πάντα ο ίδιος Μικρός Επαναστάτης να πείσει κάποιον. Η προσπάθεια συνεχίζεται από άλλους. Έπρεπε, οπωσδήποτε, η ομάδα τους να γίνει πιο μεγάλη. Ναι, ήταν ήδη μια τεράστια ομάδα. Γιατί όμως να μην αγκαλιάσει όλα τα παιδιά της ηλικίας τους; Μελέτησαν ακριβώς τους λόγους, για τους οποίους, πολλά παιδιά αρνιόνταν να συμμετάσχουν. Και σχεδόν επιστημονικά κατέληξαν σε πάρα πολλά χρήσιμα συμπεράσματα και ιδέες. Τα κατέγραψαν όλα καθαρά και με σαφήνεια. Ως υπεύθυνοι ηγέτες θα έπρεπε τώρα να τα μεταδώσουν σε όλα τα μέλη

τους, ώστε να τα βοηθήσουν στην προσέλκυση νέων μελών. Υπολόγισαν ότι όλα τα παιδιά στις ηλικίες από δεκατέσσερα έως δεκαεφτά χρονών ήταν περίπου τετρακόσιες χιλιάδες σ' όλη την Ελλάδα. Ήταν δυνατόν να γίνουν όλα αυτά Μικροί Επαναστάτες; Φάνταζε απίθανο. Πάντως θα το προσπαθούσαν!

Και κάτι ακόμα γεννήθηκε στη σημερινή συζήτησή τους. Μήπως θα έπρεπε να μεταδοθεί το κίνημά τους και σε ξένες χώρες; Ήδη κάποιοι Μικροί Επαναστάτες συζητούσαν τις ιδέες τους στα κανάλια συζητήσεων του Ίντερνέτ με ξένους και ξένες φίλες τους. Μήπως θα έπρεπε να κεντρίσουν περισσότερο τους ξένους φίλους τους για παρόμοιες δράσεις; Το θέμα της προστασίας του περιβάλλοντος αφορούσε όλο το πλανήτη.

Η Μαρία απ' την Πάτρα αρχίζει να γελά με την ψυχή της όταν πέφτει αυτή η ιδέα. «Βλέπω να παθαίνει μπλακ άουτ ο πλανήτης, με τις ενέργειές μας», λέει χαμογελώντας.

Η μητέρα του Τάσου έχει καρφώσει τα μάτια της στο γιο της.

«Τάσο, τι σημαίνουν όλ' αυτά;»

Ο Τάσος δεν μπορεί ακόμα να μιλήσει.

«Τάσο! Σε ξαναρωτάω. Τι σημαίνουν όλ' αυτά;»

Ο Τάσος κάνει να φύγει. Η μητέρα του τον σταματά.

«Τάσο, εξήγησέ μου!»

«Μητέρα, άσε με, σε παρακαλώ».

«Τάσο, δε σ' αφήνω. Εξήγησέ μου. Είσαι και συ μπλεγμένος σ' αυτές τις ιστορίες με τους Μικρούς Επαναστάτες; Ο Σύλλογος Νέων που πηγαίνεις κάθε τόσο, είναι οι Μικροί Επαναστάτες;»

Η μητέρα του Τάσου κρατά σφιχτά το γιο της με τα δυο της χέρια και δεν τον αφήνει.

«Πες μου ότι όλ' αυτά είναι ψέματα, παιδί μου!»

Ο Τάσος δεν αντέχει. Ξεσπάει. Τινάζει από πάνω του τα χέρια της μητέρας του και της φωνάζει κατάμουτρα:

«Εε όχι! Δεν είναι ψέματα! Είναι όλα αλήθεια! Και καλά κάνουμε!»

«Παιδάκι μου, Τάσο, τρελάθηκες;»

«Όχι, μητέρα. Άλλοι είναι οι τρελοί. Οι τρελοί είστε όλοι εσείς, οι μεγαλύτεροι. Είστε όλοι ανόητα ανθρωπάκια, που αποδέχεστε τυφλά το

κατεστημένο. Αποδέχεστε αδιαμαρτύρητα αυτήν την άδικη πραγματικότητα όπου κυριαρχεί ο εγωισμός, το χρήμα και το δίκιο αυτού που έχει το χρήμα. Δε βλέπεις, μητέρα, που όλα καταστρέφονται στο βωμό του χρήματος; Το περιβάλλον κι ο πλανήτης ολόκληρος καταστρέφονται με επιταχυνόμενο ρυθμό και αιτία είναι το χρήμα κι η απληστία κάποιων. Κι εσείς τι κάνετε; Τα αποδέχεστε όλα αυτά. Αποδέχεστε να δουλεύετε σ' αυτό το σύστημα, να σας πετάνε κάτι ψίχουλα, ίσα ίσα για να επιζείτε, ώστε να σας εκμεταλλεύονται και αύριο. Εσείς είστε οι τρελοί και πιο τρελό το σύστημά σας. Καλά κάνουμε και το χτυπάμε όπως μπορούμε. Και τι χτυπάμε, δηλαδή; Την απληστία χτυπάμε. Την απληστία των μεγάλων επιχειρήσεων και συγκροτημάτων, που αλαζονικά νομίζουν ότι δικαιούνται να χτίζουν αυτοί τον κόσμο του αύριο.

Εε όχι, κύριοι! Όχι! Δε θα πάρουμε. Δε θα πάρουμε απ' τον κόσμο που χτίζετε. Δε μας αρέσει. Βρωμάει. Βγάζει μια απαίσια μπόχα χρήματος και απληστίας. Έχουν βρωμίσει τα πάντα. Τα πάντα! Ακόμα κι οι πιο καλοί άνθρωποι! Όχι, κύριοι. Δε θα πάρουμε. Ίσα ίσα, θα τον γκρεμίσουμε τον κόσμο σας! Και θα χτίσουμε έναν κόσμο, όπως μας αρέσει εμάς! Όπως τον ονειρευόμαστε! Τον δικό σας θα τον γκρεμίσουμε. Και ήδη αρχίσαμε!»

Η μητέρα του Τάσου ακούει μ' ανοιχτό το στόμα.

«Τάσο, σύνελθε. Νομίζεις ότι έτσι απλά μπορείς ν' αλλάξεις τον κόσμο και όλα αυτά που δε σ' αρέσουν; Είσαι νέος, και όλοι οι έφηβοι κάνουν αυτές τις σκέψεις που μου είπες τώρα. Όμως, παιδάκι μου, σιγά σιγά προσαρμοζόμαστε όλοι στην πραγματικότητα. Και με σωστό προσανατολισμό, κάνουμε τη ζωή μας πολύ ωραία αν θέλουμε. Τι τρέλες μου λες τώρα;»

«Μητέρα, δεν είναι τρέλες. Το σύστημα είναι φαύλο. Γιατί, δηλαδή, να προσαρμοστώ σ' αυτό; Καλύτερα να το φέρω στα δικά μου μέτρα! Όλοι εσείς οι μεγαλύτεροι γυρνάτε σαν άβουλα γριναζάκια μέσα στο αγχωτικό σύστημα της εποχής μας. Και είστε ικανοποιημένοι με λίγο λαδάκι που σας λαδώνει τα γριναζία. Πιάνετε από διάφορες μικροαπολαύσεις και υλικά αγαθά και αγοράζετε και καταναλώνετε μανιωδώς διάφορα πράγματα, νομίζοντας ότι έτσι θα ευτυχίσετε. Αγοράζετε σαν πανηλίθιοι βλάκες ελπίδες χρήματος, είτε στον τζόγο

είτε στα χρηματιστήρια και τις άλλες σχετικές παγίδες, γεμίζοντας έτσι τις τσέπες κάποιων έξυπνων. Και σαν τελευταία ελπίδα ευτυχίας, κοιτάτε αποχαυνωμένοι, τηλεόραση. Κι όλα αυτά, τα κάνετε θέματα συζήτησης στις παρέες σας και γίνεστε όλοι ένα γελοίο θέαμα.

Κι η τρελή πορεία σας συνεχίζεται χωρίς φαίνεται να σας νοιάζει και πολύ. Αυτοί που οδηγούν το τρενάκι, αυτό θέλουν. Να μην κάνει ανταρσία το επιβατικό κοινό. Να μην έχει λόγο για τη κατεύθυνση που θα πάρει το τρενάκι. Και πού πάει, μητέρα, η κατάσταση; Πού πάει όλη αυτή η καταναλωτική υστερία; Πού μας πάει η τεχνολογία και η επιστήμη, έτσι που οδηγούνται απ' την απληστία κάποιων; Πού πάει μητέρα το περιβάλλον κι όλος ο πλανήτης, στον οποίο πρέπει να ζήσουμε εμείς αύριο; Προς την καταστροφή! Εε λοιπόν, άκουσέ το ξανά: καλά κάνουμε οι Μικροί Επαναστάτες και γκρεμίζουμε το φαύλο σύστημά σας!»

«Παιδάκι μου, σύνελθε. Δε μιλάς με λογική. Εσύ κι η παρέα σου νομίζεις ότι θα φτιάξεις καλύτερα τον κόσμο; Κι εσύ νομίζεις ότι πρέπει να τιμωρείς την αδικία και την απληστία κάποιων;»

«Ναι! Αφού το σύστημα κι οι νόμοι του δεν κάνουν τίποτα!»

«Παιδάκι μου, Τάσο, σύνελθε. Είναι τρέλες όλα αυτά που λες. Και τέλος πάντων εγώ, η καημένη, φταίω σε κάτι για να μου έχεις παράπονο και να μου φωνάζεις τόση ώρα σ' αυτό το ύφος;» Η μητέρα κοιτάζει το γιο της με θλιμμένα μάτια.

«Ναι, μητέρα. Φταις!»

«Σε τι φταίω, αγόρι μου;»

«Φταις, γιατί με ποτίζεις καθημερινά με τον εγωισμό σου κάνοντας και μένα εγωιστή. Μου μαθαίνεις όλες τις κακές συνήθειες του συστήματος και κυρίως τον καταναλωτισμό, χωρίς να μου μαθαίνεις ποτέ τη στέρηση».

«Τη στέρηση να σου μάθω;»

«Ναι, μητέρα. Τη στέρηση. Την προτιμώ απ' την απληστία!»

Κι ο Τάσος φεύγει αναποκοκκινισμένος αφήνοντας τη μητέρα του κατάπληκτη, σαν χαμένη.

5. Τα ποντίκια στη φάκα

 σως η σημερινή μέρα να είναι από τις πιο αποφασιστικές για την καριέρα του αστυνομικού διοικητή Νομού Χανίων. Είναι έτοιμος να κλείσει τη φάκα και μέσα να έχει πιάσει τους περιβόητους Μικρούς Επαναστάτες! Είναι Δευτέρα πρωί και ο Μανόλης Γιαβεράκης πηγαίνει ευδιάθετος και από νωρίς στο αστυνομικό μέγαρο. Ρίχνει μια ματιά στην αλληλογραφία του, τακτοποιεί κάπως τα χαρτιά στο γραφείο του και φωνάζει τον υπασπιστή του.

«Παντελή, βρες το Διονύση και πες του να έρθει. Αρκετά ανέβαλα το θέμα που ξέρεις. Καιρός να το τελειώνω».

«Μάλιστα, κύριε δ... δ... δ... διοικητά».

Ο Διονύσης εμφανίζεται σε λίγο. Φαίνεται αρκετά χλωμός και θλιμμένος.

«Λοιπόν, Διονύση. Τι έκανες με το θέμα; Παρακολούθησες το γιο σου και τις παρέες του εκεί στο σύλλογό τους, όπως σου 'χα πει;»

«Κύριε διοικητά, δυστυχώς οι υποψίες μας βγήκαν αληθινές. Ο Σύλλογος Νέων είναι ο ίδιος με τους Μικρούς Επαναστάτες!»

«Μπράβο, Διονύση. Δηλαδή το επιβεβαίωσες; Είσαι σίγουρος γι' αυτό που μου λες; Για λέγε τι έκανες;»

Ο Γιαβεράκης έχει πάρει ένα θριαμβευτικό ύφος, σε αντίθεση με το Διονύση που παραμένει θλιμμένος.

«Θα σας πω, κύριε διοικητά. Το Σάββατο πήγα στο σύλλογο των παιδιών στο λόφο της Αλεπούς, να δω δήθεν τι γίνεται. Και ξέρετε τι έγινε;»

«Τι έγινε, ρε Διονύση; Πού θες να ξέρω; Μάντης είμαι;»

«Ήταν δυο παιδιά στην πόρτα και δε μ' άφησαν να μπω μέσα! Μου έλεγαν ότι δεν επιτρέπεται η είσοδος σε μεγάλους!»

«Τα παλιόπαιδα! Και δεν τους έδωσες ένα χεράκι ξύλο;»

«Εε να, τους είπα ότι είμαι αστυνομικός και έπιασα το ένα απ' το λαιμό και του 'παιξα και μια σφαλιάρα για την αναίδειά του», λέει ψέματα ο Διονύσης.

«Και μετά μπήκες ή δεν μπήκες μέσα;»

«Κύριε διοικητά, ξέρετε... ήταν κι ο γιος μου μέσα. Θα μπορούσα να τα αγνοήσω τα παιδιά, να τα σπρώξω πέρα και να μπω αλλά να... Τι θα έλεγε ο γιος μου αν συμπεριφερόμουν έτσι απότομα; Έτσι λοιπόν αποφάσισα να φύγω χωρίς να μπω στο κτήριο. Σίγουρα κάτι σκάρωναν».

«Συνέχισε, Διονύση».

«Εε να. Την άλλη μέρα στο σπίτι έπιασα το γιο μου απ' το λαιμό και μου τα ξέρασε όλα! Τα ομολόγησε όλα!»

Υπερβάλλει ο Διονύσης αλλά έχει τους λόγους του.

«Του έπαιξα δέκα χαστούκια, κύριε διοικητά, και τον έβαλα στη θέση του. Ακούς εκεί. Να το παίζουν ψευτοεπαναστάτες! Και μετά του έδωσα άλλα δέκα. Τόσο που με στενοχώρησε, δε γινόταν αλλιώς».

«Και μετά;»

«Ηρθε λοιπόν το βράδυ κλαίγοντας, κύριε διοικητά, και ζητούσε συγγνώμη. Και ότι, λέει, δε θα ξανάκαναν το παραμικρό. Μου τ' ορκίστηκε αυτό. Είχε μιλήσει, λέει, και με τους φίλους του και τους είχε πείσει ποτέ πια να μην ξανακάνουν τίποτα».

Πράγματι, τον είχε πλησιάσει ο Τάσος χτες βράδυ, αλλά η σκηνή ήταν αλλιώςτική απ' αυτήν που περιέγραφε τώρα ο Διονύσης στον προϊστάμενό του.

"Πατέρα, ναι! Εμείς είμαστε οι Μικροί Επαναστάτες και δε μετανιώνουμε για καμιά πράξη που κάναμε στο παρελθόν, όσο τρομερή κι αν ακούγεται. Πάντως, σου υπόσχομαι ότι η ομάδα μας από δω και στο εξής δε θα ξανακάνει χτυπήματα. Πείστηκαν οι φίλοι μου σ' αυτό. Θέλω να με πιστέψεις".

Αυτά ήταν τα λόγια που του είπε χτες βράδυ ο γιος του. Επίτηδες όμως υπερβάλλει ο Διονύσης. Θέλει να δείξει στον προϊστάμενό του υποτίθεται μια μεταμέλεια απ' τα παιδιά. Αλλά και ότι τιμώρησε ο ίδιος το γιο του με γερό ξύλο, ενώ στην πραγματικότητα δεν του είχε δώσει ούτε ένα χαστουκάκι. Φοβάται ο καημένος ο Διονύσης για το γιο του μην τον δει στη φυλακή. Πώς θα μπορούσε ο ίδιος να σταθεί στην κοινωνία σαν αστυνομικός; Ένα ρεζίλι θα ήταν. Συνεχίζει τα ψέματα.

«Του είπα, κύριε διοικητά, ότι η αστυνομία είναι έτοιμη να τον συλλάβει κι αυτόν και τους φίλους του και να τους χώσει τουλάχιστον για

δέκα χρόνια στη φυλακή κι έπεσε γονατιστός και μου ζητούσε συγγνώμη. Του έπαιξα πάλι κάμποσες σφαλιάρες να ξεθυμάνω και μετά από λίγο κι άλλες. Έτρεμε ο γιος μου και με παρακαλούσε να μην κάνει τίποτα η αστυνομία και μου ορκιζόταν ότι ουδέποτε ξανά θα έκαναν το παραμικρό. Και ότι είχαν συμφωνήσει όλοι οι φίλοι του. Τον έπιασα απ' το λαιμό και του φώναξα στα μούτρα: "Αλήθεια μου λες, παλιόπαιδο, ανόητο παιδί, αλήτη της κοινωνίας;" δίνοντάς του κάμποσες σφαλιάρες ακόμα. Και μου απάντησε με τρεμάμενη απ' τα κλάματα φωνή: "Ναι πατέρα, στ'ορκίζομαι".

Κύριε διοικητά, τι να πω; Το πίστεψα το ανόητο παιδί. Ας αφήσουμε να περάσουν δυο τρεις εβδομάδες να δούμε αν τηρήσουν πράγματι την υπόσχεσή τους».

Ο Γιαβεράκης ακούει με μεγάλη προσοχή τον υφιστάμενό του και τον έχει συνεπάρει η ζωηρή περιγραφή του. Πιάνει το κεφάλι του στα δυο του χέρια και σκέφτεται.

«Δηλαδή, βρε Διονύση, θα τ' αφήσουμε ατιμώρητα τα παιδιά; Δε λέω για το γιο σου τον Τάσο, αλλά για τα υπόλοιπα. Τους αρχηγούς τους, δηλαδή. Και να σου πω και κάτι, Διονύση, μεταξύ μας. Αν πιάσουμε τουλάχιστον τον αρχηγό τους, αυτό θα μετρήσει αφάνταστα στην καριέρα μας. Και στη δική μου αλλά και στη δική σου εννοείται. Με καταλαβαίνεις; Στην αναφορά που θα κάνω επάνω, εσύ ουσιαστικά θα φαίνεσαι σαν το κλειδί της υπόθεσης! Και μην ανησυχείς για το γιο σου, ξαναλέω. Θα φροντίσουμε να μη βρεθεί καθόλου μπλεγμένος».

Ο Διονύσης συνεχίζει να έχει ένα φοβερά θλιμμένο ύφος.

«Κύριε διοικητά, να σας πω την αλήθεια, λίγο μ' ενδιαφέρουν η καριέρα μου, τα παράσημα κι οι ευνοϊκές αναφορές σας. Το μόνο που θέλω αυτή τη στιγμή είναι να ξεχάσω αυτόν τον εφιάλτη που περνώ. Να φύγει από μέσα μου αυτή η πίκρα που μου έδωσε ο γιος μου, αυτό το ανόητο παλιόπαιδο. Τι κι αν πιάσουμε τον αρχηγό; Πώς θα με βλέπει μετά ο γιος μου εμένα; Σαν προδότη που πρόδωσα το φίλο του που μπήκε φυλακή;

Ακούστε, κύριε διοικητά. Παιδιά είναι και κάνουν τρέλες. Χοντρές, βέβαια, τρέλες. Ας το δούμε έτσι. Ας τα συγχωρήσουμε. Ελάτε στη θέση μου και θα καταλάβετε».

Ο Γιαβεράκης σκέφτεται τα δικά του παιδιά. Ευτυχώς αυτός έχει δυο

φρόνιμα κοριτσάκια. Καμία σχέση με διάφορα αγόρια αλήτες που κυκλοφορούσαν πέρα δώθε. Νοιώθει μια απέραντη ευτυχία έτσι που θυμάται τα όμορφα ματάκια των κοριτσιών του, της Λίτσας και της Κωνσταντίνας.

Ο Διονύσης συνεχίζει.

«Ξέρετε, κύριε διοικητά, τα παιδιά αυτά δεν είναι ίσως κακά. Απλώς είναι ανόητα και φέρονται καμιά φορά τελείως απερίσκεπτα και επιπόλαια. Ξέρετε, έχουν κι άλλες δραστηριότητες, σωστές θα τις ονομάζαμε. Φυτεύουν δεντράκια, συζητούν για το περιβάλλον, μαθαίνουν χορούς μόνα τους, δείχνουν καλές ταινίες κινηματογράφου τις Παρασκευές και άλλα τέτοια. Δεν μπορώ πραγματικά να καταλάβω ποιος ανόητος τα παρέσυρε στις απερίσκεπτες τους. Ας τους τη χαρίσουμε μια φορά, κύριε διοικητά. Μου τ' ορκίστηκε ο γιος μου ότι δεν πρόκειται να ξανακάνουν το παραμικρό».

«Καλά, Διονύση. Πήγαινε τώρα και βλέπουμε».

Ο Διονύσης βγαίνει απ' το γραφείο του προϊσταμένου του φανερά ανακουφισμένος.

Ο Γιαβεράκης γυρνά προς τον υπασπιστή του Παντελή, που κάθεται πιο πέρα στο δικό του γραφείο και έχει παρακολουθήσει όλη τη συζήτηση.

«Λάκη, πώς βλέπεις την κατάσταση;»

«Δ... δ... δ... δράμα, κύριε δ... δ... δ... διοικητά! Δ... δ... δ... δε θα πάρετε προαγωγή δ... δ... δ... δυστυχώς!»

Ο Γιαβεράκης γελά με τη φράση του υπασπιστή του. Μόνο ο ίδιος, ο υπασπιστής του κι ο Διονύσης γνωρίζουν την αλήθεια για το θέμα των Μικρών Επαναστατών. Γιατί ο βλάκας ο Διονύσης δε θέλει να προχωρήσουν τουλάχιστον στη σύλληψη του αρχηγού;

«Λάκη, άκουσέ με. Άκουσέ με καλά! Μόνο εγώ, εσύ κι ο Διονύσης γνωρίζουμε αυτή τη στιγμή το θέμα για τους Μικρούς Επαναστάτες. Κανείς άλλος. Και έτσι θέλω σε παρακαλώ να μείνει. Ο Διονύσης φοβάται για το γιο του και δεν πρόκειται να βγάλει άχνα σε κανέναν. Το ίδιο θέλω κι από σένα, Λάκη. Και ξέρεις γιατί; Γιατί όταν σε λίγες μέρες γίνει η σύλληψη του αρχηγού των περιβόητων Μικρών Επαναστατών, όλα τα τηλεοπτικά κανάλια θέλω να δείχνουν μόνο εμένα. Διότι εγώ

μόνο τον ξέρω και άρα εγώ θα πάω αυτοπροσώπως να τον συλλάβω! Το κατάλαβες αυτό; Και επειδή, Παντελάκη μου, είσαι ο υπασπιστής μου, θα φαίνεσαι κι εσύ σε καμιά γωνίτσα στις τηλεοράσεις, αφού θα είσαι συνεχώς κοντά μου. Με εννοείς;

Άκουσέ με τώρα καλά. Ο πρόεδρος του Συλλόγου Νέων όπως λέγεται επίσημα αυτή η σφηκοφωλιά, λέγεται Περάκης Πέτρος. Είναι ένα δεκαεφτάχρονο παιδί, και λογικά αυτός πρέπει να είναι και ο αρχηγός των Μικρών Επαναστατών. Μένει Σφακίων 7. Δεν έχει πατέρα και ζει με τη μητέρα του εκεί.

Από σήμερα και για τις επόμενες μέρες θα τον παρακολουθείς ασταμάτητα. Το ακούς, Παντελή; Ασταμάτητα! Δε χρειάζεται να έρχεσαι εδώ, διότι θα λείπεις υποτίθεται σε άδεια. Θα πάρεις απ' το ντουλάπι εκεί τα σύνεργα για τις μεταμφιέσεις, τα μουστάκια, τις περούκες και τα σχετικά, ώστε ν' αλλάξεις εμφάνιση κάθε τόσο στις παρακολουθήσεις σου. Και σε λίγες μέρες θέλω μια πλήρη αναφορά: πότε ξυπνάει, που πάει, τι κάνει εκεί που πάει, με ποιους πάει εκεί που πάει, πότε τρώει, πότε πίνει, ακόμα και πότε χέζει. Το κατάλαβες, Παντελή; Τα πάντα πρέπει να μάθουμε. Ώστε να σχεδιάσουμε μετά μια τέλεια σύλληψη, όπου εγώ θα πρωταγωνιστώ! Δε θέλω να αναθέσω σε άλλους αστυνομικούς τη σύλληψη αυτή. Μοναχός μου πρέπει να συλλάβω τον αρχιτρομοκράτη χωρίς καμιά βοήθεια! Εντάξει;»

«Μάλιστα, κύριε δ... δ... διοικητά».

«Και άσε το Διονύση να λέει τα δικά του. Είναι δυνατόν να έχουμε τον ποντικό στη φάκα και να τον ξαναφήσουμε ελεύθερο; Αποκλείεται!»

«Σωστά, κύριε δ... δ... διοικητά! Κι αν τον δω να κάνει καμιά παρανομία να τον συλλάβω, κύριε δ... δ... διοικητά;»

«Όχι, ρε βλάκα. Αυτό δεν είπαμε ότι θα το κάνω εγώ;»

Ο Γιαβεράκης συνεχίζει:

«Και όταν μετά θα πάρω προαγωγή για το κατόρθωμα και γίνω αστυνομικός διοικητής Κρήτης, θα σε διορίσω στη θέση μου. Θα προαχθείς σε αστυνομικό διοικητή Χανίων! Κακά θα σου πάει;»

«Όχι βέβαια, κύριε δ... δ... διοικητά!» αναφωνεί ενθουσιασμένος ο Παντελής.

Φεύγει ο Παντελής κι ο Γιαβεράκης συλλογίζεται. Ενώ ήταν έτοιμος να πάει με πέντε κλούβες στο Σύλλογο Νέων να τους συλλάβει όλους,

τον φρέναρε λίγο ο Διονύσης. "Αλλιώς ακούγεται αν συλλάβω ένα κι αλλιώς αν συλλάβω εκατό άτομα", σκέφτεται. "Ας είναι. Ας κάνω λίγο υπομονή. Τα ποντίκια είναι στη φάκα. Και να θέλουν, δεν μπορούν να ξεφύγουν".

Κυλούν ακόμα δυο εβδομάδες.

Ο Τάσος περνούσε δύσκολες μέρες σε πολύ άσχημη ψυχολογική κατάσταση. Δεν είχε πει ακόμα τίποτα στους φίλους του για να μην τους ανησυχήσει.

Η Αναστασία κρατούσε συχνά το κινητό και τηλεφωνιόταν με κάποιον. Κατά σύμπτωση, τις ίδιες ώρες που κι ο Γιάννης απ' την Αθήνα τηλεφωνιόταν με κάποια.

Ο Πέτρος κι η Κωνσταντίνα εξερευνούσαν ευτυχισμένοι και ερωτευμένοι ένα όμορφο νησάκι. Το νησάκι της ευτυχίας.

Κι ο Παντελής; Ο υπασπιστής του Γιαβεράκη παρακολουθούσε τον έναν εξερευνητή.

Κι ο Γιαβεράκης; Περίμενε ανυπόμονος την αναφορά του Παντελή.

Κι ο Μάκης; Ετοιμαζόταν πυρετωδώς για μια βολτίτσα στη Θεσσαλονίκη.

Κι οι Μικροί Επαναστάτες;

Η ετήσια συγκέντρωσή τους τις προάλλες, τους είχε δώσει φτερά! Ο ενθουσιασμός είχε συνεπάρει όλους. Η φαντασία τους, το αγαπημένο τους άλογο, κάλπαζε ξέφρενα. Προσπαθούσε με κάθε τρόπο να φτάσει το γέρικο άλογο της πραγματικότητας και να το αντικαταστήσει!

Όλοι μελέτησαν τα σχέδια που είχαν εκπονήσει οι αρχηγοί τους για την προσέλευση νέων μελών. Πρόσθεσαν τις παρατηρήσεις τους και σε λίγες μέρες έγινε ο χαμός. Όλοι οι φίλοι τους στις ηλικίες από δεκατέσσερα έως δεκαεπτά χρονών, είχαν πάρει ήδη την πρώτη μύηση ως Μικροί Επαναστάτες. Κι αυτοί με τη σειρά τους τράβηξαν όλους τους φίλους τους στη νέα τους ομάδα. Το ρεύμα ήταν πανίσχυρο!

"Τα μέλη της ομάδας αποκτούν μηχανάκια μισοτιμής!" διαδόθηκε έντεχνα μεταξύ άλλων. Όσο κι αν ο Πέτρος δεν είχε κάνει ακόμα καμιά σχετική διαπραγματεύση, οι Μικροί Επαναστάτες θα διαφήμιζαν την ομάδα τους ακόμα και με το δόλωμα της φτηνής μηχανής! Ο σκοπός ήταν ιερός! Έπρεπε, προς το παρόν, να προσελκύσουν πολλά νέα

μέλη. Και με τον καιρό θα τους μάθαιναν το πραγματικό νόημα της ομάδας.

Μέσα σε μια εβδομάδα από τη μέρα της συγκέντρωσης, οι Μικροί Επαναστάτες αριθμούσαν σαράντα πέντε χιλιάδες παιδιά περίπου! Και σε άλλη μια, οι Μικροί Επαναστάτες ξεπέρασαν το μαγικό αριθμό εκατό χιλιάδες! Όμως ήταν φανερό ότι τα νεοφερμένα παιδιά της ομάδας δεν είχαν ακόμα μπει στο πνεύμα των Μικρών Επαναστατών, όσο κι αν οι πιο παλιοί προσπαθούσαν επίμονα να τους το μεταδώσουν. Τα νέα μέλη κουβαλούσαν πολλές κακές συνήθειες. Και ειδικά ένα θέμα έπασχε πολύ. Δυστυχώς είχε διαβρωθεί η θέληση της ομάδας όσον αφορούσε την απαγόρευση του... τσιγάρου!

